

9. Přílohy textové: JEK Důvěrná architektura – Vzpomínky

9. 1. JEK Stavitel chrámu (La Cathédrale)

Jan E. Koula, *Vzpomínky: Mé spisovatelství* [1974–1975] rukopis, folium/list 76–88 (kráceno; zde fol. 77–80).

Srovnej Marcela Suchomelová, *Jan E. Koula: Důvěrná architektura*, Praha 2013, s. 74–77.

Slohové úlohy z češtiny v septimě na reálce v Holešovicích mohl bych snad považovat za jakýsi prazačátek svého spisovatelství. Touha vyjádřit se zajímavě, neobvyklými výrazy, originálně – vedla mne ke kompozicím, které vzbudily pozornost našeho profesora češtiny. [...] I já jsem začal jako mnohý milostnou básní, ovšem nesmírně primitivní a naivní. [...]

Později za první světové války jsem se dal do překládání dramatických děl a přeložil jen pro svou potřebu (...poučen) z ruštiny Čechovova *Strýčka Váňu*, ale jen dvě jednání a z angličtiny část hry G. B. Shawa, *Člověk a nadčlověk*, dialog Tamera s Annou, který mne okouzloval. Překládání byla jistě výborná škola a cvičení, abych se dovedl vyjadřovat přesně a výstižně.

Tehdy jsem se hodně stýkal s Vladimírem Šrámkem, kterého jsem znal ještě z obecné školy. Později jsem se s ním setkával na Malostranském gymnáziu, byl o tři roky starší mne. Za první světové války jsme se, nevím už jak a proč, zase sešli a vedli jsme na procházkách a výletech mnohé hovory o umění, literatuře a kultuře vůbec. Šrámek se tehdy pokoušel o menší povídky z praslovanské minulosti, zajímavé vize, které mne upoutaly svým úsilím o plastičnost výrazu, zemitost a plnokrevnost. Lituji, že v tom nepokračoval, ale později se věnoval překladatelství z řečtiny, latiny i moderních jazyků. Zvláště významný byl jeho překlad *Odyssei* a překlad *Starého zákona* za jazykové spolupráce Vladimíra Kajdoše do nové češtiny. De facto Kajdoš *Starý zákon*, *Písmo*, přesně přeložil do

češtiny z hebrejštiny a Šrámek jeho překlad upravil, dal mu dnešní básnickou formu.¹

Roku 1917 vypsal Lucernafilm soutěž na filmové libreto. Rozhodli jsme se, Šrámek a já, že se soutěže zúčastníme. Zdálo se nám, že jedině historický námět by byl vhodný. Probírajíce historické náměty rozhodli jsme se zpracovat pověst o staviteli pražského Karlova, který se spojil s ďáblem a zapálil na jeho výzvu lešení, které se každý bál odstranit. Lešení shořelo, smělá stavba zůstala nepoškozena stát, ale stavitel, domnívaje se, že se stavba také zřítíla, v zoufalství skočil ze skály v Hlubočepích. Jiráskovu starou českou pověst jsme upravili a vložili do ní milostný příběh stavitele Petra a kameníkovy dcery Aleny a začlenili do děje i Karla IV. Tehdy se dokončovala stavba nové části Chrámu sv. Víta² a pro exteriéry nebylo třeba pranic stavět! Vše bylo nové, i Karlštejn, kam přijel stavitel chrámu ke Karlu Čtvrtému, aby mu ukázal své plány, byl vlastně ještě novostavbou. To byla velká výhoda pro realizaci filmu, nesmírná úspora drahých exteriérů. Ovšem nešlo o klenbu Karlova, který je dnes zbarokizován, ale o jakýsi gotický chrám, katedrálu. Proto název *Stavitel chrámu*.³ Naše libreto v soutěži zvítězilo a bylo přijato. Úlohy byly obsazeny předními herci Národního divadla. Stavitele Petra hrál Rudolf Deyl [st.], jeho stavitelské konkurenty Steinsberg, Váňa a Hurt, který hrál také čerta – kameníka Kolár a jeho dceru, milenku Petrovu, Eva Vrchlická.

Styk s Národním divadlem, s jeho malírnou i skladištěm kostýmů nám zprostředkoval malíř Josef Wenig, který řešil po výtvarné stránce s námi inscenaci filmu i zúčastnil se jeho režie spolu s Antonínem Novotným. Fotografovali Karel Degl a [Jindřich] Brichta. Nemohli jsme si přát lepší obsazení. Na začátku filmování jsme se doslechli, že slavný herec Jakub Seifert, žijící už v penzi, je ve svízelném hmotném postavení. Šrámka napadlo, aby se libreto rozšířilo o scénu na Karlštejně, kde Karel IV. přijímá stavitele Petra. V interiéru postaveném na

---

¹ O překladech Odysseie od Vladimíra Šrámka (1940, 1945, 1987 a 2012) – dostupné on-line www.daemon.cz/kniha/9399/homeros--odysseia.

² Dostavba probíhala v letech 1861–1929 (pod vedením Josefa Krannera, poté Josefa Mockera a od roku 1899 Kamila Hilberta).

³ Viz příloha JEK Biografie (1919). – Film (němý) byl promítán s úspěchem i ve Francii (La Cathédrale), zdroj NFA (Český hraný film I.): www.nfa.cz/CeskyHranyFilm/cz/obsah/index.html.

dvoře malíren Národního divadla u Apolináře, zahrál Seifert ve svém vlastním nádherném rouchu Karla IV. v masce, v níž hrával Otce vlasti v Noci na Karlštejně, scénu se stavitelem Petrem. Film byl touto scénou znamenitě zpestřen, Seifertovi se finančně pomohlo a získal se filmový portrét vynikajícího umělce. Ale pomoc nebyla tak vydatná, aby byl Seifert nemusel potom prodat v nouzi ke konci války své historické roucho, kterého si vážil jako vzácné památky. Také jsme tehdy nafilmovali Seiferta v civilu, na procházce v parku u Vinohradské vodárny s jeho milovaným buldočkem.

Natáčení filmu probíhalo zpočátku slibně a dobře. Architekt svatovítského domu Kamil Hilbert nám vycházel v ústrety, dokonce nám zapůjčil pro filmování přesný sádrový model katedrály, na kterém vznikl v malém měřítku požár, když stavitel zapálí lešení. Snímek se zdařil, požár dopadl věrohodně, ale model byl zničen asi k malé radosti architekta Hilberta. Později docházelo k různým neshodám. Měly snad i finanční ráz, což vedlo k odchodu bratří Deglů z Lucernafilmu, ale přece po určitých přestávkách byl film dokončen a hrán roku 1919 spolu s filmem „TGM se vrátil do vlasti“.⁴ Premiéra byla úspěšná,⁵ ale Seifert se jí už nedočkal. Zemřel ke konci války.

Moje filmařská práce mne ovšem nutně zdržela ve studiu. Rovněž i moje toulky a diskuse s Vladimírem Šrámkem. Těch nelituji. Rozšířil jsem si jimi obzor v mnoha směrech a vnikl hlouběji do literatury i umění. Tatínek se pravda nedíval na moje zanedbávání studia sympaticky. Byl by se rád dočkal dokončení mých studií, ale nedočkal se. Říkal mi, že bych měl či mohl po válce studovat v cizině, v Curychu, popřípadě studovat dějiny umění na nějaké univerzitě. Nevím, podle čeho usuzoval, že mám předpoklady spíše k teoretickému uplatnění, než k praktické činnosti architektonické. Ale myslím, že usuzoval správně. Neuvědomoval jsem si či nevěřil jsem, že by bylo jeho života již na mále...

Po svých zkušenostech s filmem v našich domácích podmínkách, řekli jsme si oba, Vláďa Šrámek i já, nelze. A oba jsme se po válce vrátili ke svým

---

⁴ Přesně *Návrat presidenta T. G. Masaryka do vlasti 1918*. Dokumentární, němý film z roku 1918 z produkce bratří Deglů, režie Svatopluk Innemann – zdroj NFA: www.filmarchives-online.eu.

⁵ Srovnej Karel Tabery, *České němé filmy v Paříži*, *Iluminace* 13, 2001, č. 4 (44), s. 73–99, zde s. 75–80, taktéž s. 94.

studium. On dokončil práva a já architekturu, on se věnoval svým zálibám hereckým a překládání a já, pokud jde o literaturu, dále jsem rozvíjel své teoretické úvahy o architektuře. Z těchto dob jsou poznámky a úvahy, které jako by byly zárodky mých budoucích článků a studií. ***

9. 2. JEK Malíř a dokumentátor

Jan E. Koula, *Vzpomínky: Mé malířství* [1974–1975] rukopisu, folium/list 95–100.

Srovnej Marcela Suchomelová, *Jan E. Koula: Důvěrná architektura*, Praha 2013, s. 92–96.

Vylíčil jsem již, jak jsem od chlapeckých let rád kreslil a maloval a jak se tato záliba u mne rozvíjela. Mé schopnosti kreslířské a malířské mi pomáhaly v architektonické tvorbě a nedovedu si představit opravdového architekta, který by se nedovedl vyjádřit kresebně. Nemusí být figuralistou nebo krajinářem, ale určité malířské nadání mít musí a měl by je i pěstovat. Kreslil jsem i maloval architektury i různé předměty, které jsem navrhoval, maloval i kreslil jsem krajiny, ale nikdy jsem nebyl figuralistou. Nijak mne to nelákalo a ani jsem se o to nepokoušel. Dovedl jsem namalovat cokoli, co jsem měl před očima, ale podle poznámky, náčrtku bych byl nenamaloval obraz krajiny. [...]

V době, kdy jsem začal v architektuře projevovat určitý samostatný způsob řešení, kdy jsem kolem roku 1922 začal samostatně tvořit v duchu nové konstruktivistické architektury, přestával jsem volně malovat. Totiž začal jsem své obrazy komponovat, např. viadukt v Hlubočepích nebo parník Jarov. Jsou to obrazové kompozice, které snad nejsou zcela bezcenné. Obráží se v nich určitý vliv soudobého postkubistického malířství. V této době byl jsem uchvácen malířskými a scénickými kreacemi svého přítele Feuersteina. Snad bych ho byl rád napodobil, ale já to nedovedl. Nedovedl jsem se ani přetvařovat. Malba se mi tehdy zdála být už minulostí. Říkal jsem si, nebude třeba ve věku filmu a fotografie snad vůbec malovat. Obraz je paséismem v jakékoli formě.

Nejdokonalejší obraz je černý čtverec na bílé ploše.⁶ Ideální malířská kompozice je japonská vlajka – červený kruh na bílé půdě. Zdá se mi, že jsem byl ovlivněn dogmaty, která se hlásala v této době. Likvidace umění.⁷

A já přestal malovat tehdy vůbec. „Umění přestane být uměním“? (Erenburg).⁸ – Nevím, jak se to stalo, že jsem přece opět začal. Snad to způsobil i příklad Josefa Šímy, jehož obrazy mi učarovaly. Jeho neukončená torsa, vidiny, naznačené stromy, vše vyjádřeno (jak se mi zdálo) jen náznakově. Ale přesto tak koncentrovaně a přesto dávající tolik možností vlastního snění a představ. A tak jsem v Choceradech o prázdninách roku 1933 vzal velké papíry *Ingres* a kreslil kmeny stromů, buky, jemnou čáru perem a jemně akvareloval, ale jen náznakově. Nechtěl jsem se vyjadřovat realisticky. [...] Byl to nový začátek, a zdál se mi slibný.

Rok na to jsme jeli čtyři, celá rodina, do Jugoslávie do Hvaru na ostrov téhož jména. Já s velkými papíry a akvarelovými barvami. Byl jsem Hvarem okouzlen - palmami, starými paláci, uličkami a výhledy na moře s kvetoucími agávami, které mi připomínaly Šímovy kresby. Zprvu se mi mé malování nedařilo. Zdálo se mi zbytečně realistické, a to jsem nechtěl. Ale zanedlouho jsem přece zvítězil a z této doby mám několik menších akvarelů kouzelných uliček i větší obrazy. Přišel jsem asi na to, jak malovat poměrně rychle. Přesto se mi stále zdálo, že mé barvy nejsou dost živé, že v akvarelu nelze výstižně vyjádřit atmosféru jihu. V Praze jsem po prázdninách náhodou potkal na Rynečku [Malé náměstí] svého staršího kolegu z průmyslové školy prof. Jana Konůpku, který mi poradil, abych zkusil malovat temperovými barvami a řekl mi, kde si je mám koupit. Říkal mi, že jsou to barvy daleko ohnivější než akvarelové. Příští prázdniny (1935) jsme jeli opět do Jugoslávie na Budvu, kde se nám však nelíbilo a na zpáteční cestě jsme se zastavili opět na Hvaru. Dal jsem se do malování temperou a byl jsem překvapen výsledky. Již první obraz byl dost zdařilý a s dalšími rostla

---

⁶ Legendární obraz z roku 1913 od Kazimira Severinoviče Maleviče.

⁷ Karel Teige, *Konstruktivismus a likvidace umění, Disk II*, 1925, s. 4–8.

⁸ Srovnej Květoslav Chvatík (ed.), *Poetismus*, Praha 1967, s. 47 nebo Irina Wutsdorffová, *Estetická funkce a funkcionalismus*, in: Jose Vojvodík – Jan Wiendl (eds.), *Heslář české avantgardy. Estetické koncepty a proměny uměleckých postupů v letech 1908–1958*, Praha 2011, s. 126–127.

má malířská odvaha. Zdálo se mi, že toto je opravdové malířství a že bych nyní dovedl namalovat i velmi obtížné věci hravě. To bylo ovšem trochu naivní. V Dubrovniku jsem si koupil velké papíry a napnul je na desku, „Fach“ vyjmutý z šatní skříně. Vyzbrojen jsem šel do ulic a v červencovém žáru maloval a maloval. Z těchto prázdnin mám své největší obrazové formáty – pohled na pevnost na Hvaru s palmou v popředí, šestisetletý cypřiš v *samostanu* [klášteřu] na Hvaru a několik záběrů z hvarských uliček.

Příští rok jsme jeli do Ždiaru na Slovensku (1936). Tam jsem se omezil na kresby a menší obrázky, převážně lidové stavby. Tím se ukončily mé či naše cesty. Za druhé světové války jsem maloval v Čechách v Choceradech a na Posázaví, v Žebráku a okolí, v Brandýse nad Orlicí, a na Moravě ve Frenštátě a Bystřici pod Hostýnem.⁹ Vždy jsem usiloval o to, abych vyjádřil ducha krajiny, někdy jen náznakově, někdy se mi zdálo, že bych měl být realističtější. Náznakové věci se mi líbily lépe a odpovídaly více mým představám (a dařily se).

Po válce, když jsem se dostal jako profesor SVŠT do Bratislavy, snažil jsem se zobrazit své okolí. Hned ze začátku jsem si oblíbil dunajské údolí z Mudroňovy cesty i z jiných výškových pohledů a namaloval jsem i několik pohledů ze Slavína na Hrad, který byl ještě tehdy zříceninou s věžemi rovně zakončenými. Dnes bych asi renovovaný hrad malovat nechtěl. Na Slovensku jsem měl příležitost kreslit a malovat při výzkumu lidové architektury v různých krajích Slovenska (Kysúca, pod Tatrami, Nová Bystrica, Riečnica). Maloval jsem s velkou chutí a získal jsem takto zajímavé pohledy na dnes už neexistující lidové stavby. Opět mi šlo hlavně o zachycení ducha krajiny. O prázdninách, které jsem trávil zpravidla převážně v naší chalupě v Krkonoších, v Modrém dole pod Studničnou horou, maloval jsem hojně hory, lesní interiéry, partie na Modrém potoku, výhledy do kraje, v zimě zasněžené údolí, potok a naši chalupu i její interiér.

Po mých šedesátých narozeninách roku 1956 otevřel se mi náhle či znenadání svět a od té doby (až na jeden rok) jsem byl o prázdninách vždy někde za hranicemi republiky. Své dojmy jsem si zaznamenával jako cestovní náčrtky

---

⁹ Většina obrazů byla vystavena – viz Tempéry J. E. Kouly. Výstava výtvarníka týdne (5. VI.–18. VI. 1944), Výstavní síň M/ARS Melantrich, Praha.

tužkou, jindy ve formě menších akvarelových nebo temperových obrázků, bylo-li na to kdy. Tak jsme projeli roku 1956 (profesoři, asistenti i studenti) NDR až k Baltu. Kreslil jsem se zájmem typické hrázděné domy v Quedlinburgu, cihelné domy a kostelní věže ve Stralsundu, náměstí v Greifswaldu a lodě v přístavu ve Warnemünde. Rok nato, opět se školou, jsme navštívili Jugoslávii (výměnný zájezd), shlédli hlavní města (Zagreb, Lublaň, Sarajevo a Bělehrad) i mořské pobřeží od Istrie (Poreč) na jih až k Dubrovniku, který mne malířsky nejvíce upoutal kromě měst v Istrii, která mi připadala jako malá Itálie, a to nejen pro okřídlené Markovy lvy, symboly Benátské republiky. V Opatiji jsem si vzpomněl na své studentské malování ještě s tatínkem a některé motivy jsem si zopakoval. Pak následovaly další cesty: Řecko 1958, týž rok EXPO v Bruselu, Itálie 1959, Rumunsko 1960, Holandsko 1961, Polsko 1962, Švýcarsko 1963, Jugoslávie se školou podruhé 1964, Bulharsko 1965 a týž rok cesta na sever - SSSR, Finsko a Švédsko, ale také Montreal, EXPO 67 a Kanada 1967 a Hvar – sám v roce 1968. Některé cesty byly tak chvatné, že jsem si nemohl pranic poznamenat, jen jsem fotografoval (Brusel, Itálie, Rumunsko, Švýcarsko, SSSR, Finsko a Švédsko). Fotografoval jsem dost zdařile, škoda, že jen černobíle.¹⁰

Zato v Řecku jsem i fotografoval i kreslil a maloval, hlavně v Athénách, Olympii a na ostrově Mykonu. To bylo snad nejkrásnější a nejšťastnější malování v mém životě. Rovněž v Holandsku jsem dost fotografoval, úspěšně kreslil a maloval během celé cesty. Prvý obrázek byl výhled na typické holandské dvory v Amsterdamu, lehce a výstižně podaný akvarelem. Z Rotterdamu jsem si jednu neděli dopoledne udělal výlet vlakem do Delftu, kde jsem za dopoledne v rychlosti namaloval dva menší obrázky a jeden větší, sepíí. Tento obraz *grachtu* s můstkem, který se zrcadlí ve vodě, považuji za jeden ze svých nejzdařilejších obrazů. Také V. V. Štechovi, který tehdy cestoval s námi, se tento obrázek velmi líbil. V Bulharsku v roce 1965, kde jsem bydlel dost romanticky v dřevěné „lidovce“ v Neesebaru [Nesebar], jsem dost kreslil a maloval, téměř vesměs dřevěné půvabné lidovky s převislým poschodím. Pobyl jsem tam tři neděle a měl jsem tedy potřebný klid a slunečnou pohodu. Vzpomínal jsem si však na jih tak

---

¹⁰ Část osobní fotodokumentace ze zahraničních cest se nachází v AAS NTM (152).

milovaný v Itálii a Jugoslávii. Jeho vůni jsem tu postrádal. To jsem si vynahradil roku 1968 – do Splitu letadlem a odtud lodí do Starého Gradu na Hvar. Chtěl jsem malovat, ale počasí tomu nebylo příznivé. Když bylo slunečno, tak jsem se koupal a když bylo zamračeno, chtělo se mi pouze kreslit. Roku 1969 jsem se dostal na léčebný pobyt na Sicílii, kde jsem kreslil a maloval pohled na městečko posazené na svahu Sciacca, a skály u mořského břehu. [...]

Přesto, že snad mnohé mé obrázky z cest mají i výtvarné hodnoty, jsou to malby či kresby, nemluvím o nich jako o uměleckých dílech. Jsou mi však vzpomínkami na chvíle štěstí a pohody, chvíle dojmů a vzrušení, které jsem prožil a na něž si rád vzpomenu. Listuji rád těmito obrázky. Snad i jiným mohu takto sdělit, co jsem prožíval, ukázat jim krásy přírody, půvaby architektur. [...] ***

9. 3. JEK Pedagog

Jan E. Koula, *Vzpomínky: Má pedagogika* [1974–1975] rukopis, folium/list 101–102.

Text kapitoly byl doplněn o další části již edičního souboru, původně rovněž z výše uvedené rukopisné předlohy – srovnej Marcela Suchomelová, *Jan E. Koula: Důvěrná architektura*, Praha 2013, s. 61–64, 67–69, 87–88 a 89, 98–99.

Roku 1930 jsem se stal profesorem a moje existence byla zajištěna. Zanedlouho po mém odchodu z Tekty se tato firma neslavně položila a moji kolegové měli potíže s hledáním nových míst. Měl jsem tehdy „dobrý nos“, když jsem Tektu opustil. Na průmyslovce jsem měl vedle sebe O. Starého, který mi byl přátelským přednostou, řadu milých kolegů: O. Schmidta, J. Kanalského, V. Maternu, V. Šantrůčka, J. Rédla, několik výborných filologů: J. Veselského a A. Janáčka. Všichni mi pomáhali v mých pedagogických začátcích a stali se mými dobrými přáteli. Všichni jmenovaní už nežijí. Vděčně na ně vzpomínám. Pražská Vyšší průmyslová škola v Betlémské ulici patřila mezi nejlepší stavitelské školy u nás a její odborná úroveň byla známa. Mnozí její absolventi se dobře uplatnili v praxi a

někteří šli studovat ještě dále na techniku. Mnozí její profesori se stali později vysokoškolskými profesory. I někteří moji žáci na této škole se stali mými kolegy na technice. Můj příjem sice klesl o třetinu, ale měl jsem méně odpovědnosti a více volného času na vlastní architektonickou a literární práci.

[...]

Za druhé světové války jsem přešel z pražské průmyslovky na Uměleckoprůmyslovou školu. Totiž, byl jsem tam převeden, ačkoli jsem o to neusiloval a o svém převedení jsem se dozvěděl až dodatečně.¹¹ Tehdy se dožil prof. Pavel Janák šedesáti let a protektorátní úřady ho ihned penzionovaly. Snad to bylo i pro jeho vztahy k předmnichovské republice a prezidentu Benešovi. Tak zůstala škola architektury, kterou Janák vedl, bez vedoucího. Profesor Karel Štipl, který byl tehdy rektorem, si vzpomněl na mne a požádal ministerstvo školství, aby převedlo na UMPRUM mne. Zdálo se mu, že je to cesta nejschůdnější a nejrychlejší. Jmenování profesora z praxe by bylo pomalé a spojené s mnoha formálními obtížemi.

A tak jsem se dostal na UMPRUM a byl jsem neočekávaně postaven před úkol velmi těžký a odpovědný profesora vedoucího školu po tak významném architektu jako byl Pavel Janák. UMPRUM mne poučilo o mnohém, také o vztahu architektury k výtvarnému umění. Poznal jsem volné školení architektů a byl jsem náhle postaven na místo, kde bych měl se sám mnoho učit, ale to válečné poměry nedovolovaly. Přesto jsem se pokusil o klidnou práci školy ve vzrušených, neklidných, ba nebezpečných poměrech a školu jsem šťastně převedl do roku 1945. Během dvou let normální výuky a projekční práce jsme se s mou školou dvakrát přestěhovali, jednou na techniku na Karlovo náměstí, podruhé do blízkosti rotundy sv. Kříže. Divím se, že jsme vůbec mohli pracovat, dělat klauzury a řešit odpovědné úkoly, jako např. typ krajského muzea nebo nový typ školní budovy. A vznikly projekty zajímavé, svědčící o snaze vytvořit nevšední budovy dispozicí i architekturou. Poslední, třetí rok mého působení na UMPRUM, byli všichni studenti i pedagogové pracovně „nasazeni“ v Pražských uměleckých

---

¹¹ AHMP JEK, Osobní spisy pedagogů a zaměstnanců, Jan E. Koula (v manipulaci).

dílnách (Koželka & Kropáček). Toto nasazení bylo velmi volné a pracovně nevyčerpávající. Studenti přinášeli své různé návrhy, vhodné pro rozmnožování v dílnách závodu, o nichž se diskutovalo a něco se z nich realizovalo v dílnách. Byla to spíše kamufláž než škola nebo firemní práce.

Měl jsem žáky věrné, oddané, ale i záludné a nehodné, kteří se nechali ovlivnit nečistými živly. A tak se stalo, že jsem byl po skončení války dokonce obviněn z kolaborace, protože jsem prý usiloval, abych se stal profesorem na UMPRUM za Němců, ačkoli to byla tehdy sama škola, resp. její rektor, která usilovala, abych byl na ni převeden jako profesor. Později, když už byla škola po neklidných letech obsazena těmi, kdož se na ni drali, patřili i nepatřili, dostalo se mi satisfakce a poděkování za mou záchrannou práci za války. Co však mi to bylo platné! Byl to pro mne hluboký otřes, první toho druhu v mém životě. Byl jsem tím znechucen a otráven.

A tak jsem uvítal jako zadostiučinění, když jsem byl prof. Emilem Bellušem z Bratislavy vybídnut, abych se přihlásil do konkurzu na místo řádného profesora „vnútornej architektury a architektoniky úžitkových predmetov“ na SVŠT v Bratislavě. Po ročním váhání jsem přihlášku podal a byl jsem navržen *primo et unico loco* a od roku 1947 jmenován řádným profesorem. S Prahou jsem nechtěl mít už nic společného. Moji přátelé a známí v Praze se vynasnažili, aby se sami jmenovali profesory a na mne si nikdo ani nevzpomněl a ti, kdož si vzpomněli, byli málo vlivní, mocní a byli často sami rádi, že se drží. Byla to hrozná doba a zdá se mi, že jsem v Bratislavě, kde to bylo klidnější, mnohému ušel.

[...]

Po 2. světové válce, v období doporučovaného a rozvíjeného tzv. socialistického realismu, objevily se z arsenálu historicky slohových i „lidovkovitých“ prvků různé doporučované motivy, které se uplatňovaly i v těch krajích, kde tyto prvky neměly své domácí právo, např. jihomoravská žudra na Táborsku nebo v Ostravě a podobně.

Roku 1947 jsem byl jmenován profesorem Slovenské vysoké školy technické v Bratislavě. Můj vlastní obor byla „architektonika vnútorného zariadenia“, ale v padesátých letech, kdy padala různá hesla, a kdy zaznělo i heslo „národní dědictví“, jsem byl požádán, abych přednášel i o lidové architektuře.

Začaly se provádět výzkumy u nás [na bratislavské technice], na pražské fakultě (Oldřich Dostál – jezdil, měřil, fotografoval), v Brně Kurial vybudoval vynikající archiv moravských a částečně i slovenských lidových staveb a také SAV [Slovenská akademie věd] zvýšila svou výzkumnou činnost. Na naši bratislavské fakultě byl jsem určen nejen přednášet o lidové architektuře, a s posluchači a asistenty bádát, vyměřovat, vynášet a fotografovat. Pro posluchače napsal jsem prozatímní skriptum a začal jsem důkladněji studovat národopis, lidovou architekturu a archeologii, především Vydrovy práce (Lidové stavitelství na Slovensku) a Niederleho Slovenské starožitnosti.¹² Domluvil jsem se s Národopisným ústavem SAV a s nimi jsme zorganizovali s pomocí posluchačů fakulty první výzkum na Kysúcach roku 1951. Z ústavu to byl Dr. Bednárík a Dr. Polonec. Utvořily se dvě skupiny. Já jsem byl s Dr. Bednáríkem v Nové Bystrici, druhá pracovala s Dr. Poloncem nedaleko nás, ve Staškově. Studenti vyměřovali a vynášeli, ve škole a doma potom prováděli přesné plány chalup i jejich seskupení, které obohatily archiv Národopisného ústavu a které pak použili národopisci pro své publikace (Josef Vydra, Rudolf Bednárík).

Tak jsem dost zevrubně poznal tuto starobyrou oblast severního Slovenska, tehdy (1950) jistě dost intaktní. V pozdějších létech jsem se svými posluchači zkoumal lidovou architekturu pod Tatrami od Štoly až po Ružbachy pro KNV v Košicích.

Já sám jsem sledoval práci posluchačů, studoval konstrukce, kreslil i maloval. Mé kresby (stůl, okno, starobylý interiér v Riečnici) a akvarel interiéru v Toryskách uveřejnil J. Vydra ve své knize (Lidová architektura na Slovensku). Ve svých temperách jsem zachytil i ráz krajiny a některé zajímavé objekty a jejich detaily, jako mlýn v Bystrici nebo chalupy v Riečnici.

---

¹² VYDRA, Josef, Lidové stavitelství na Slovensku, Praha, 1925; NIEDERLE, Lubor, Slovenské starožitnosti, Praha 1924–1934.

[...]

Rok nato (1952) jsem byl se svými asistenty Vilhanem a Milučkým na menším výzkumu lidové architektury v Levoči, Dobšíně, Toryskách, Ždiaru a Štole. Byl to výzkum pestřejší a nejvýznamnější zástavkou na naší cestě byly Torysky a Repaše u Levoči, domy z modřínového dřeva s podezdívkami a s kouzelnými modrými interiéry.

[...]

Později jsme s posluchači dělali průzkum lidové architektury v podtatranské oblasti (Ždiar, Štole, Osturňa, Vyšné a Nižné Ružbachy a jiné osady). Ždiar a Osturňu jsem znal již od roku 1936, kdy jsem přijel s manželkou a dětmi na měsíc letních prázdnin. Bylo to moje první seznámení se Slovenskem, které jsem, kromě Bratislavy, do té doby neznal, prvé okouzlení slovenskou lidovou dřevěnou architekturou. Ve Ždiaru, Osturni a okolních vesnicích jsem kreslil a maloval dřevěné stavby, skupiny chalup i různé detaily.¹³

[...]

Když mi odevzdával dr. Čestmír Císař, jako ministr školství a kultury, v den mých šedesátých osmých narozenin Řád práce,¹⁴ pronesl ke mně obdivuhodně informovanou řeč. Když si na ni vzpomenu, nechápu, že měl kdy se tak připravit, tak se o mně informovat, aby ji mohl dokonale přednést z patra. Nikdy na to nezapomenu. Pak jsem na ni odpověděl též řečí, na níž moji přátelé ještě dnes vzpomínají více než já sám. Pamatuji si jen, že jsem řekl, že mým štěstím bylo, že se pedagogické povolání stalo mým „hobby“, že se mi „poučování“ stalo potřebou.

Vždy jsem se ve svém životě snažil vniknout do podstaty, prapříčiny věci, vyluštit ono Hausenovo „warum“, jehož měl ve veliké úctě můj otec, jeho žák.

---

¹³ Skicák s kresbami a perokresbami ze slovenských lokalit Ždiar a Osturňa je možné si prohlédnout i v osobním spise Archivu STU Bratislava.

¹⁴ Řád práce bylo československé státní vyznamenání (1951–1990), které se nevázalo na stranickou příslušnost, ale propůjčovalo se za významné pracovní výsledky, za účelem ocenění zásluh o budování státu a jeho hospodářský, politický, sociální a kulturní rozvoj a zásluhy o posílení jeho brannosti – viz www.vyznamenani.net.

Říkal prý, že ze všech slov je pro architekta nejdůležitější slovo PROČ. Byl jsem vychován svým otcem v přesvědčení, že je třeba se stále ptát a pátrat po pravé podstatě věcí, proč je to a proč je ono, zkoumat důvody, hodnotit a kriticky třídit. Bez tohoto základního postoje k lidem a věcem sotva by byla vznikla i tato kniha.¹⁵ Proto ji věnuji památce svého otce i jím milovanému učiteli. – „Proč“, heslo, které mi vypadlo z *Bytového slovníku*, vlastně dedikace,¹⁶ tatínkovo „proč“, co mi vždy způsobovalo radost. A to, nač jsem přišel, co jsem objevil, si nenechávat jen pro sebe, ale sdělovat dále, především svým žákům, a to jakéhokoli stupně vzdělání. Snažil jsem se jim přiblížit co nejvíce, aby mne mohli pochopit co nejlépe. Proto jsem se vyjadřoval prostě, jasně, srozumitelně. Neměl jsem rád, když někdo dělá ze sebe hlubokomyslného vědce, používá neběžných termínů, ba vynalézá nové názvy, aby byl nazýván vědcem složitým, těžko pochopitelným až záhadným. To vše jsem téměř nenáviděl. Své posluchače jsem považoval za sobě rovné, a tak jsem s nimi jednal, tak jsem je učil a poučoval. Nikdy jsem je nepovažoval za hlupáky, za nevzdělané, ale naopak byl jsem přesvědčen, že bych se od nich mohl sám naučit ještě mnohé.

Zacházel jsem se svými žáky jako s kamarády. Někdo mi dokonce vytkl, nějaký pedagog, že nemám nutnou autoritu a přísnost. To mne jen dopálilo, ale nezměnilo můj názor, že škola je hra (*schola ludus*, jak to říkal už Komenský) a že tzv. autorita a kázeň jsou jen zbytky středověkého názoru na pedagoga. A ještě dnes, když se po třiceti pěti letech po maturitě scházejí moji studenti, vzpomínají si, co jsem jim říkal a co jsem je učil.

Každá vážnost a důstojnost se mi zdála a dodnes zdá směšnou. Především mi šlo o pedagogiku a pro její dokonalé uplatnění byl bych ochoten udělat cokoli. Vzpomínám si často, co mi vyprávěl Jiří Kroha o mém tatínkovi. Přinesl prý svým posluchačům na technice součástky ženského kroje, dvě zástěry, předchůdkyně sukně, aby jim jasně demonstroval, o čem jim bude přednášet. Uvázal si zástěry na sebe a udělal pár tanečních kroků. Nebál se zesměšnění. A to byl profesor techniky, dvorní rada a bylo to ještě za Františka Josefa. Já jsem zase při exkurzi

---

¹⁵ Původní Koulův rukopis byl předán i do AAS NTM v roce 2005, edičně byl zpracován a vydán až v roce 2013 (Marcela Suchomelová, *Jan E. Koula: Důvěrná architektura*, Praha 2013).

¹⁶ Jan E. Koula, *Abecední průvodce po bytě aneb Bytový slovník*, Praha 1947, s. 7.

se svými studenty do Hradce Králové před třiceti pěti lety udělal na rukou „hvězdu“, abych ukázal svou tělocvičnou zručnost. A rovněž jsem se nebál, že si zadám a že ztratím autoritu a vážnost. Získal jsem jen lásku, která mi po desetiletích nevymizela. ***

9. 4. JEK Má filozofie

Jan E. Koula, *Vzpomínky: Má filozofie* [1974–1975], rukopis, folium/list 103–106 (nepublikováno). Zdroj: RA JEK.

Už dříve jsem vylíčil, jak jsem toužil po poznání záhad světa, jak jsem v obecné škole chodil na mše nikoli školní, ale s kázáním, jak mne v primě můj student (preceptor) poučoval nejen ve vyučovacích předmětech, ale i ve filosofii a náboženství, jak jsem se stal bezvěrcem. Tento zájem o záhady života a světa ve mně nikdy neutuchal a byl podporován i mým švagrem, manželem mé sestry univ. Prof. JUDr. Emilem Svobodou, který mne rád zasvěcoval do filosofie. Byl zprvu ctitelem Nietzcheho, později Schopenhauerovým, z našich básníků obdivovatelem Březinovým a i já jsem ctil Březinu, četl Schopenhauerovo základní dílo *Die Welt als Wille und Vorstellung*. To mi bylo 18 let, r. 1914.

Uvedl [E. Svoboda] mne do indické filozofie, poznal jsem buddhismus (Hall Fielding: *Duše národa*). Filosofie *Vedanty* se mi stala vrcholem filosofického poznání. Začal jsem kriticky číst Nový zákon, v němž jsem nalézal myšlenky blízké filosofii východu. Tato filosofie se mi jevila mnohem vyšší než evropská. Zatím co čtvrté přikázání imperativně praví: Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře se ti vedlo na zemi, řekla by indická filosofie asi takto: miluj své rodiče, protože jsou to lidé dobří a spravedliví, protože oni jsou ty a ty jsi totéž co oni.

Tat tvam ari = to ty jsi. Jen smysly nás klamou (*maya*) a rozlišujeme sebe a ostatní lidi. A proto, co dobrého děláš pro kohokoli (svého bližního), děláš vlastně pro sebe. Není žádné odměny, sám sebe odměňovat nemůžeš. Odměna: abys

dlouho živ byl a dobře se mi vedlo na zemi – je řeč velmi primitivní a problematická. Je dlouhý život sám odměna? A co je to: aby se mi dobře vedlo na zemi? Komu se vede "dobře", jak naivní!

Dvě věty indické filosofie by mohly každému zcela postačit: *Aham brahman asmi* = já jsem Brahman; totiž: já jsem vše, pán, celý svět, vesmír: Pantheismus. A druhá věta: *Tat tvam asi* – tu jsem už objasnil. Ale jak poznat svět jinak než svými smysly? Nelze pochopit a poznat „Ding an sich“, ale vždy poznáváme jen „Ding als Erscheinung“. Snad jen výjimeční jedinci se mohli a mohou k prvému poznání přiblížit v hudební nebo básnické či jiné (např. výtvarné) umělecké extazi a výsledkem je umělecké dílo, které lidstvo obdivuje, které lidstvo okouzluje.

Jak jsem již napsal, zabýval jsem se *Novým zákonem*, ale ovšem nikoli jeho slovem božím, které zapsali prostí učedníci vynikajícího myslitele Ježíše z Nazaretu. Zajímala mne jeho postava s duší orientálce, který mluví v podobenstvích, paralelách často silně orientálně nadsazených (velbloud uchem jehly a jiné), který je nad pomyslením laskavý, ale dovede být i zlostný. Potvrzení svých dohadů a představ jsem nabyl v pozoruhodné knize Paula Deusena: *Die Geschichte der Bibel*. A Kristus (pomazaný od řeckého *Kréo*) se mi stal vynikajícím Aramejcem Ježíšem (*Jehošouou*), který chtěl reformovat vládnoucí státní náboženství židovské. Proto musel být odstraněn. Místo toho se však stalo křesťanství podivnou směsí židovsko-helenisticko-pohanskou, v níž však přece jen byl velký přínos etický, i když často (či zpravidla) zahalený do materialistického pohanského šatu. Leč je snad oficiální buddhismus či bráhmanismus nějakou čistou náboženskou filosofií, zbavenou bohů a bohyň, démonů a různých, pro obecný lid přitažlivých stvůr a draků? Právě tak je tomu i s obrazy boha ve třech božských osobách, se svatými a světicemi, anděly, dábly atd. To vše je sobě naprosto podobné, téměř totožné. S vlastním hlubokým náboženstvím, s filosofií to nemá nic společného. A tak se s vlídným úsměvem dívám na lidské hledání pravdy, na luštění záhad života od primitivních začátků až po dnešní nesmírně vyspělou civilizaci. Mnohé záhady se odkryly, úžasné věci jsme poznali a ještě poznáme, ale stále s tím více musíme opakovat známou větu: *Ignoramus et*

ignoralismus. Všechny nové i nejnovější objevy nám nepřinesly mravní zlepšení lidstva, alespoň ne takové, které by otvíralo nové perspektivy duchovní, nemateriální. A ani materiální zlepšení není příliš, ba vůbec cítit. Kolik miliónů žije v nouzi, o hladu a bídně umírá, zatím co mnohem méně lidí žije v nemravné, neslýchané a zbytečné hojnosti.

Hloubaje o náboženském životě našich předků, kteří počínaje Husem a Chelčickým se dostávali do popření římské církve, její hluboké mravní kritice, stal jsem se obdivovatelem naší reformace. Zvláště spisy Terezy Novákové na mne silně zapůsobily především *Děti čistého živého*. Tu však už nejde o protestantismus, ale přímo o popření protestantismu s jeho tupým dogmatismem, ne příliš vzdáleným katolického a jakési volnomyšlenkářství.

Vzpomínám si na jednoho myslitele, myslím, že to byl vynikající český právník a filozof Emanuel Tilsch, který napsal, že se diví evangelickým filosofům, že nepopřeli bibli, když jim nic nebrání, aby ji kriticky studovali. Katoličtí to nemohou, protože její studium a kritika je jim zakázána a dovolena jen s katolickým ortodoxním výkladem. Později jsem pochopil i katolický mysticismus a byli mi blízcí spisovatelé tzv. katolické moderny na Moravě, ve světovém měřítku např. Paul Claudel, u nás Jakub Deml i pře to, že jsem odmítal jejich základnu, tj. katolickou ortodoxii [katolická moderna – ediční pozn.]. Např. miluji knihu Willy Cather(-ové), *The Shadows on the Rocks – Stíny na úskalí*, kterou v jedné anketě Lidových novin jako nejzajímavější četbu onoho roku uvedl i TGM. Proč tuto Američanku přitahují katolické problematiky, ač je myslím, protestantka? Tupost a pokrytectví (i mravní) americké protestantské společnosti ji nepochybně odpuzují.

Proč švýcarský Kalvín Le Corbusier, duch tak racionalistický (soudě podle jeho začátků tvorby) vytvořil iracionální kapli v Ronchamp? Sám se vyslovalo: „Nejsem pohan. Ronchamp je odpovědí na tužbu, kterou člověk občas pocítí, aby opustil seba sama a hledal kontakt s neznámem, Bůh stvořil člověka, aby byl schopen se stát nejhorším anebo také nejlepším ze všech.“ – Ani já nemohu říci, že bych byl pohanem nebo naprostým neidealistou. Naopak. Ježíš, Lao-t-se,

Konfucius, jeho *Hovory, hledání Taa* a vůbec čínská filozofie a poesie na mne vždy mocně působila. Claudel byl v Číně a poznal ji dobře a můj milovaný Gustav Mahler zkomponoval *Das Lied von der Erde* na texty čínských básníků, které jsem znal ještě mnohem dříve, než Mathesius je mistrně přeložil ve *Zpěvech staré Číny*.

Je tedy snad má filozofie, mé náboženské přesvědčení jen jakýsi „Mischung“? Neindividuální směs všeho možného? To snad ne. Vzpomínám si na L. N. Tolstého, který právě tak říkal jedněmi ústy: „Ježíš, Buddha, Laotse, Konfucius.“ – A jaký to byl myslitel a spisovatel!

Nevím, podařilo-li se mi podat i jen jakýsi nepřesný a neúplný obraz mých myšlenek filozofických, které byly základem mé tvorby výtvarné i literární. Jistě jsem na mnohé zapomněl, ale snad podstata je správná a věrně zachycená. ***

9. 5. JEK O tatínkovi (Vzpomínky)

Jan E. Koula, *O tatínkovi (Vzpomínky): Tatínkův živý národopis; Tatínek na cestách*, 1965, rukopis, folium/list 57–67, 71–73, 78, 98–108 (upraveno).

Zdroj: RA JEK.

V druhé polovině minulého [19. – pozn. autorka] století se objevil u nás velmi živý zájem o národopis, o umění našeho lidu. Rok 1880, jak píše tatínek ve svých pamětech, může se považovat za „začátek fáze novějších snah o poznání umění národopisného“. Tohoto roku uspořádala paní Josefína Náprstková se spolupracovnicemi výstavu lidového vyšívaní a krojů v Praze na Střeleckém ostrově. Byla to výstava objevná a tatínek [...] byl častým hostem, snažil se plně informovat a vniknout do podstaty věcí. –

Na popud Jana Nerudy podle výroční zprávy Umělecké besedy na rok 1880 děly se ve výtvarném odboru spolku porady „o všímání si dřevěných staveb českých“ a tatínek, tehdy pětadvacetiletý asistent české techniky, byl zvolen za redaktora chystaného díla o lidových stavbách. Připravované dílo však nevyšlo.

[...] Zvláště při svém studiu národopisném se snažil dopátrat příčiny [...], ať šlo o dřevěné stavby lidové, kroje, výšivky, majoliku, malby ornamentů či o jakýkoli projev lidového umění. [...] Výrazněji se to projevilo později na Staré rychtě obcí baráčnických na Národopisné výstavě v Praze roku 1895. Je to jeho nejrozsáhlejší dílo, na němž použil vzorů lidových staveb, rycht a radnic ze severovýchodních Čech. Především se inspiroval dřevěnou radnicí v Železném Brodě, už dávno neexistující. Na konci svého života uplatnil tatínek své zevrubné znalosti českého lidového dřevěného stavitelství, když navrhl roku 1913 pro Mikoláše Alše jeho rodinný domek, dnes museum, v Miroticích jako prostou lidovou chalupu. [...]

Obdobně by se dalo jako o stavbách hovořit i o jeho interiérech, inspirovaných národopisným studiem. Zprvu ho okouzila ornamentální bohatost vyřezávání, jak je vidět na jeho folkloristickém interiéru českého oddělení na Světové výstavě v Paříži z r. 1900: prkna, intarsie a malba jsou základy kompozičními k tomuto interiéru [...] pařížská jídelna [znamená] odklon od klasické, českorenesanční koncepce jeho dosavadní interiérové tvorby. [...] Nejlépe pochopíme tento vývojový obrat od klasicismu k romantismu, když postavíme vedle sebe českorenesanční kredenc vlastní jídelny z r. 1896 a folkloristickou kredenc pařížského interiéru o čtyři roky pozdější. Jsou si kompozičně příbuzné, dokonce masky na dveřích a výjev u krbu na přední desce horní části je týž. U jídelny z roku 1896 je to jen malba na dřevě, u pařížské kredence je provedena tato figurální kompozice jako intarsie. Pařížský interiér je už jasným projevem úsilí o český interiér národní, později folkloristický. [...] Pochopil smysl a ráz lidového nábytku a jeho poslední nábytkové návrhy jsou už zcela prosté a úplně respektující materiál, nedýchovaná modřínová prkna, která jsou jejich skladebnými prvky. [...]

Pro interiér na pařížské výstavě r. 1900 se pokouší se zdarem zdobit sklenici, holbu i vázu lidovým ornamentem, a to malovaným i rytým. Skleněnou holbu montuje českými granáty. [...]

Tatínkova badatelská, národopisně archeologická činnost měla vliv i na jeho vlastní tvorbu. Byla to především pražská Městská pokračovací škola, jejíž

vyšivací oddělení provedlo mnoho tatínkových návrhů (viz Český lid V. ročník – O praktickém použití lidového ornamentu českého). Motivů lidového vyšívání použil tatínek i při návrzích praporů stolních pokrývek, závěsů a zástěn i červené kasule, dnes v majetku svatovítské kapituly. Podle studia motivů lidové ornamentiky vyřešil i liniové ozdoby typografické, ornamenty dle národních motivů, jež vydala slévárna písem A. Meyer a Schleicher ve Vídni. [...]

Roku 1887 byl tatínek pozván slovenskými předáky, aby se „jako znalec národního umění slovenského“ zúčastnil pořádání národopisného oddělení na výstavě v Turčianském Martině. [...] Když začal vycházet časopis Český lid, byl tatínek, jak píše, se svým srovnáváním [slovenského, především ženského oděvu] hotov a uveřejnil v něm tuto přednášku [Po návštěvě Slovenska přednesl v roce 1890 v pražském Rudolfinu přednášku O kroji lidu slovenského, která tehdy, podle slov Č. Zírta, citována skoro ve všech slovanských časopisech, jak poznamenává v rukopisu i dříve J. E. Koula – pozn. MSm.] [...] bystře rozebírá jednotlivé části krojové, úpravu a pokrývku hlavy i obuv a přesvědčivě hodnotí. Národopis a archeologie mu nejsou odtažitou vědou, ale živou skutečností, kterou objevuje jako kriticky uvažující vědec a které se podivuje jako nadšený umělec. [...]

Zájem o kroj se projevil v životě tatínkově [...] poprvé pouhou náhodou. Když se vracel ze studií ve Vídni roku 1878 a přesedl v Břeclavi k Brnu, stála na nádraží svatba z Uherského Brodu s hudbou, a ta ho tak dojala, že si dal později, když se stal asistentem na technice, pořídit takový kroj – to se rozumí nevěda o celém Slovensku i českém lidovém umění. V krojích se nechal i několikrát vyfotografovat. Jeden snímek poslal i svému příteli a národopisci prof. Josefu Šímovi [...] celý kroj, jeho střih a zdobení se mu jevilo jako otázka účelová, materiálová, otázka konstruktivní nutností, která se později „vybrousila a stala požadavkem estetickým“[...] Při nedostatku datovaných prací se domníval tatínek správně, že bude vhodné obhajovat starožitnou původnost lidového umění jinak než „vyvinováním sebevlastenečtějších a nadšenějších teorií“ [...] autor si ji velmi cenil a považoval ji za svou základní národopisnou práci. Její separát, vytištěný v Brně roku 1907, je jediná jeho publikace, kterou mi věnoval. Napsal: „Jeníkovi

v upomínku Jan Koula“. V této práci velmi jasně a přesvědčivě dokázal slovem i obrazem, že je možné, ba nutné chápat národopis jako živé spojení dneška s minulostí, folkloru s prehistorií, že národopisné studium může vysvětlit mnohé problémy, které z historických zpráv dovodit nelze.

Je stále se třeba ptát, tak jako se ptal tatínek: „Co je toho příčina?“ Je třeba vycházet z materiálů, z technik, konstruktivních principů, z konstruktivních nevyhnutelných nutností a pak se nám objeví, že věci neočekávané jsou v podstatě však velmi prosté a jasné. Takto živě, realisticky, rozumově a přitom umělecky citlivě chápaný národopis mohl by být prospěšný i našemu dnešnímu umění. –

Práce z hlíny obracely na sebe tatínkovu pozornost po jeho celý život. [...] Byla to především majolika feudální i lidová. Svě první poznatky shrnul do studie Příspěvky k historii hrnčířství v Čechách z roku 1888. [...] Od roku 1900 začal dávat reprodukovat kamenotiskem rozměrné tabulky monumentálního díla: České, moravské a slovenské majoliky podle svých akvarelů. Přesto, že do své smrti namaloval všechny tabulky – dvě z nich akvareloval architekt prof. Emil Králík ještě jako jeho asistent – jen 13 tabulek bylo vytištěno a dílo, které leželo tatínkovi tak na srdci, zůstává dodnes torsem a vydáno nebylo. [...]

Studium lidové majoliky působilo velmi bezprostředně na tatínkovu vlastní tvorbu. Talíře a džbánky, výrobky Keramické školy v Bechyni, které zdobily tatínkovu jídelnu z českého interiéru na světové výstavě v Paříži r. 1900, byly téměř věrnými kopiemi lidových vzorů, [...] Nesly jen letopočet 1900. Jeho majoliky o deset let pozdější jsou však lidovou tvorbou jen inspirovány. Tvary jsou nové a původní. Je to keramika převážně užitková: podnosy, konvice, šálky a podšálky, cukřenky, číšky na mléko aj. [...] předměty pro Poděbrady z doby před I. světovou válkou. Ale i upomínkové vázičky na Prahu a Sokolský slet r. 1912 mají tvary netradiční. –

V Lidové Malírně v Telči byly reprodukovány téměř všechny tatínkovy návrhy majolik, a to se značným pochopením pro jeho malířský rukopis. O tom, jak dovedl zase tatínek vystihnout podstatu rukopisu lidového malíře, a jak se jim

dovedl ovlivnit, mohl bych uvést příklad džbánku s Jánošíkem, jednorožcem a jelenem z roku 1701, který reprodukoval a vykládal ve svém článku Příspěvek ke slovácké keramice z roku 1913 a jehož motivů použil na upomínkové vázičky pro Luhačovice z r. 1912.

Tatínek cestoval rád už jako student [...] – jako asistent a pak jako docent pražské techniky procestoval snad celé Čechy a Moravu, když sbíral materiál pro své dílo Uměleckoprůmyslové památky v Čechách a na Moravě. Všude, v městech i zámcích kreslil, maloval i fotografoval především uměleckoprůmyslové předměty, stavby městské, panské i lidové, muže i ženy v krojích, celé krajiny i detaily, stromy i květiny. Jeho četné náčrtníky jsou svědectvím toho, kam se všude dostal, co všechno prostudoval. [...] Jeho fotografické snímky, pořizované bedničkovým aparátem, „steinheilkou“, zachytily lidové typy, krojové zvláštnosti, dnes velmi vzácné, živě a přirozeně.

Fotografování ani netušili, že bedýnka je fotografický aparát a neměli nedůvěru. [...] Na Moravě byl tatínkovým rádcem, průvodcem a často i společníkem na folkloristických cestách a výletech Josef Klvaňa, ředitel gymnázia v Uherském Hradišti, přírodopisec a jeden z našich prvních národopisců. [...] Cestovat po Slovensku nebylo ani příjemné, ani pohodlné. Tatínek často za docela mimořádných okolností fotografoval a celé dny po voze bez per vše s sebou vláčel. [...] Na Moravu si rád zajel i jen na několik dní, aby viděl kroje. Tak píše Josefu Šímovi roku 1892: „O svatodušních svátcích jedeme se ženou a několika pány do Uherského Hradiště na ‚krále‘, my i Klvaňovi se již těšíme.“ [...]

To však neznamená, že by byl pro Moravu a Slovensko zanedbával české kraje. Rád jezdíval s rodinou do Ejpovic u Rokycan k mlynáři Josefu Tylovi do mlýna. Ale ani tam nelenošil. Maloval v okolí mlýna a zabýval se i tam národopisným studiem, jak o tom svědčí jeho článek Vázání plen na Plzeňsku, uveřejněný v českém lidu roku 1896. [...] Do severovýchodních Čech vodil i exkurse svých posluchačů a budil v nich zájem o naši lidovou architekturu dřevěnou. I tatínkova poslední architektonická cesta byla se mnou roku 1917 do tohoto kraje. Zajeli jsme do Turnova a zašli odtud do Hrubého Rohozce k faráři P.

Hájkovi, kterému pak navrhoval tatínek červenou kasuli s použitím lidových ornamentů, dále do Sobotky, Litomyšle a Telče, kde se v tamní malírně pod vedením prof. Fromka prováděly jeho návrhy majolik. Za mlada kromě náčrtníků, krabice s akvarelovými barvami a štětci a plechové nádoby na vodu míval s sebou aparát, vlastně dva aparáty, bedničky s koženým měchem na 6 desek velikosti 12x16 ½ a 13x18 cm. [...] Druhý aparát 13x18 cm, kterým fotografoval národopisné snímky, půjčil kdysi řediteli Klvaňovi, který mi pak za něj dal výměnou německý Kodak na filmy 9x12 cm. ***

10. Přílohy obrazové: JEK výběrová obrazová dokumentace

Seznam obrazových příloh

10. 1. Legitimace řádného posluchače C.K. České vysoké školy technické v Praze Jana (E.) Kouly. (RA JEK)
10. 2. Vysvědčení Jana (E.) Kouly o vykonané druhé státní zkoušce z oboru pozemního stavitelství České vysoké školy technické v Praze, ze dne 20. prosince 1919. (RA JEK)
10. 3. – 5. JEK/Školní studie, Vila pro bezdětné manžele (kresba, půdorysy přízemí a patra, postranní pohled a průčelí), 1917. (AAS NTM 152/20090325/01)
10. 6. JEK/Zaměřovací práce pro Národní muzeum v Praze, Vrátkov č. p. 8 (Středočeský kraj; statek V. Fotta z r. 1854), 1921. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 7. JEK/ Zaměřovací práce pro Národní muzeum v Praze, Mrzky č. p. 47 (Středočeský kraj; chalupa Magdalény Čechové), 1921. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 8. JEK/Zaměřovací práce pro Národní muzeum v Praze, Masojedy č. p. 2 (Středočeský kraj; statek Bohumila Šmejkal), 1921. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 9. JEK/ Zaměřovací práce pro Národní muzeum v Praze, Masojedy č. p. 19 (Středočeský kraj; chalupa Josefa Kruckého), 1921. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 10. JEK/Studie pomníku oběšeným československým hrdinům, 1918. (UPM JEK)
10. 11. JEK/Studie pomníku oběšeným legionářům československým (Materiál: dřevo a beton), 1918–1922. (UPM JEK)
10. 12. JEK/Studie architektury, 1922. (UPM JEK)
10. 13. JEK/Studie Expozitory Malostranské záložny v Ruzyni, 1945. (UPM JEK)
10. 14. JEK/Studie obytného domu, nedatováno (40. léta 20. století). (UPM JEK)

10. 15. – 16. JEK/Návrhy vnitřního zařízení pro prof. A. Křístka z Přerova (ložnice: postele, stolky, skříně, půdorysné řešení), nedatováno. (AAS NTM 152/20090325/03)
10. 17. JEK/Sériové domky pro letní pobyt (1. – 4. schéma, průčelí, půdorys, boční pohled; 5. popis domku – konstrukce a popis bytu – obytný pokoj, kuchyňka s lázní/vanou, toaleta, balkon/terasa), 1925. (UPM JEK – původní adjustace)
10. 18. JEK/Návrh domku Františka Křížka v Šestajovicích (situace, řez, průčelí, postranní pohled, půdorysy – sklep, přízemí, podkroví), 1926. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 19. – 20. JEK/Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12 – vchodové schodiště do ulice a průčelí vily do zahrady, 1930. (UPM JEK)
10. 21. – 22. JEK/Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12 – vchodové schodiště do ulice a průčelí a postranní pohled do zahrady, stav z roku 2012. (Archiv autorky)
10. 23. – 24. JEK/Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12 – návrh rodinného domu – situace a příčný řez a půdorys 1. patra, červen 1928. (AAS NTM 152/20080429/05)
10. 25. – 27. JEK/Interiérové zařízení obytného pokoje a pracovny Šaldovy vily na Smíchově, 1929. (UMP JEK)
10. 28. JEK/Korespondence (pohlednice) Václavu Poláčkovi o novém edičním schématu připravované knihy *Obytný dům dneška*, pův. asi jako *Moderní byt*, (22. 7.) 1929. (LA PNP 287)
10. 29. Obálka od Ladislava Sutnara – Jan E. Koula, *Obytný dům dneška*, Praha 1931. (Archiv autorky)
10. 30. Kalkulace výdajů tzv. Moravského turné – přednáškové aktivity a prezentace Koulovy knihy *Obytný dům dneška* v Olomouci, Kroměříži, Uherském Hradišti a v Brně 1931. (LA PNP 287)
10. 31. JEK/Návrh na příborník a jídelní stůl pro Antonína Kybala, listopad 1931. (AAS NTM 152/20090325/03)
10. 32. – 33. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení – pracovní stůl a sedačka, věšáková skříňka pracovny a ředitelny Jaroslava Šaldy v Melantrichu, Praha 1, Václavské nám., únor 1930. (AAS NTM 152/20090325/02)

10. 34. – 35. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení – sedačky a křesílka pracovny a ředitelny Jaroslava Šaldy v Melantrichu, Praha 1, Václavské nám., únor 1930. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 36. – 37. JEK/Návrhy vnitřního zařízení knihkupectví (Melantrichu) na pražském Wilsonově, dnes Hlavním nádraží, 1930. (AAS NTM 152/20090325/01, 04)
10. 38. – 39. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení kanceláří MŠANO – stojan na spisy a skříň se zasklenou vitrínou, listopad 1932. (AAS NTM 152/20090325/03)
10. 40. – 41. JEK/Návrhy vnitřního zařízení ředitelny pražské II. Státní průmyslové školy na Smíchově, prosinec 1932. (AAS NTM 152/20090325/03, 04)
10. 42. Pohled na vilovou zástavbu Osada Baba, Praha 6, fotodokumentace 1932. (UPM JEK)
10. 43. Nástup stavebníků na Bábu – odstup stavebníků od Báby, nesignovaná kresba – karikatura, asi 1929. (UPM A, kresba č. 11)
10. 44. – 45. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12 – vnitřní zařízení obytného pokoje 1. patra, původní uspořádání, fotodokumentace 1932. (UPM JEK)
10. 46. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12 – zakreslení pohledů a půdorysů (návrh), 1930. (AAS NTM 152/20080429/04)
10. 47. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12 – současný stav (průčelí do ulice), stav (léto) 2012. (Archiv autorky)
10. 48 – 49. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12 – vnitřní zařízení: vestavěné skříně v přízemí – stav 2012. (Archiv autorky)
10. 50. JEK/Návrh rodinného domu dr. V. Průchy v Berouně – zakreslení pohledů a půdorysů, červenec 1932. (AAS NTM 152/20090325/03)
10. 51. – 52. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – boční pohled se schodištěm a průčelí domu, stav v roce 1932. (UPM JEK)
10. 53. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – detail návrhu bočního pohledu se schodištěm, březen 1932. (AAS NTM 152/20090325/02)
10. 54. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – krakorcovitě vysunutá schodiště, 1932. (A NTM 800, inv.č. B2312)
10. 55. – 56. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – nástavba terasy, leden 1934. (AAS NTM 152/20080429/05)

10. 57. Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – průčelí, stav 2012. (Archiv autorky)
10. 58. – 59. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – nástavba terasy (půdorys a řez, izolační vrstvy), leden 1934. (AAS NTM 152/20080429/05)
10. 60. – 61. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – vnitřní zařízení, (10. 60.) červen 1932 a (10. 61.) říjen 1936. (AAS NTM 152/20090325/02, AAS NTM 152/20080429/05)
10. 62. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407 – proměnný systém vnitřního zařízení obytného pokoje v 1. patře (nástavce přiborníku a skříněk pod oknem), 1932. (Zdroj: Josef Grus – Antonín Heythum – Hana Kučerová – František Zelenka – Ladislav Žák, *Byt*, Praha 1934, s. 53, dokumentace č. 185–187.)
10. 63. – 64. JEK/Nábytkový design: rozkládací křeslo – pohovka v dětském (dívčím) pokoji, 30. léta 20. století. (UPM JEK)
10. 65. – 66. JEK/Úpravy pokladny (a pasáže) kina Hvězdy v Praze, Václavské nám., říjen 1934. (AAS NTM 152/20090325/04)
10. 67. – 69. JEK/Návrhy úprav interiéru knihkupectví Melantrichu v Praze na Václavském nám. – regály, stolky a prosklené vitríny, září 1934. (AAS NTM 152/20090325/01)
10. 70. – 71. JEK/Nástavba statku v Hvězdonicích, č. p. 1 (Středočeský kraj) – plán zaměření a stav rodinného domu (statku) po rekonstrukci, 1934. (UPM JEK)
10. 72. – 74. JEK/Úpravy interiéru a vnitřní zařízení nástavby v Hvězdonicích č. p. 1 (Středočeský kraj), 1934. (UPM JEK)
10. 75. – 77. JEK/Úpravy interiéru a vnitřní zařízení nástavby v Hvězdonicích č. p. 1 (Středočeský kraj), 1934. (UPM JEK)
10. 78. – 81. JEK/Z činnosti – inzerce a řešení dispozice i interiérového zařízení (foto Josef Sudek, 1937) – bytové poradny Krásné jizby Družstevní práce v letech 1936 a 1937. (Zdroj: *Panorama DP XIV*, 1936, s. 48 a *Panorama DP XV*, 1937, s. 25, 60.)
10. 82. JEK/Typová knihovna dp 38 – nábytkový design, 1938. (Zdroj: *Panorama DP XVI*, 1938, s. 247.)

10. 83. – 86. JEK/Rekonstrukce a úprava interiéru, interiérové zařízení (tzv. hudebního pokoje) v přízemí rodinného domu v Bubenci, Praha 6, Slavičkova č. p. 153, stav 1938. (UPM JEK)
10. 87. Jan Koula (st.), Vila Ivanka – rodinná vila v Bubenci, Praha 6, Slavičkova č. p. 153, postaveno 1896, současný stav – březen 2017. (Archiv autorky)
10. 88. Jan Koula (st.), rodinná vila v Bubenci, interiérové zařízení jídelny, 1896. (RA JEK)
10. 89. JEK/Rodinná vila v Bubenci, interiérové zařízení jídelny, 1965 (i dnes). (UPM JEK)
10. 90. – 92. JEK/Interiérové zařízení obytného pokoje pro Zdirada Žáka z Brna, 1939–1940.
(Zdroj: Jindřich Chatrný, Jan Evangelista [sic] Koula a Brno, in: *Sborník Forum Brunense*, Muzeum města Brna, 2008, s. 137–145, snímky ze stran 141 a 142.)
10. 93. – 94. JEK/Interiérové zařízení obývacího pokoje pro paní Lídu Vosáhlovou v Dašicích u Pardubic (Pardubický kraj), 1940.
(AAS NTM 152/20090325/03)
10. 95. – 97. JEK/Návrhy řadového domku a dvojdomku pro společnost Chemisolo Praha, pohledové a půdorysné studie a kresebný koncept, 1941.
(AAS NTM 152/20080429/05)
10. 98. – 100. JEK/Adaptace a interiérové úpravy, vč. vybavení prodejny Krásné jizby Družstevní práce a pasáže Domu uměleckého průmyslu v Praze 1, Národní třída 36, 1941.
(foto UPM JEK a plány a zaměření AAS NTM 152/20090325/03, 04)
10. 101. Plakát výstavy Bydlení Svazu českého díla v Domě uměleckého průmyslu v Praze, Národní třída 36, autor Josef Kaplický, tisk (repro) 1941.
(Zdroj: *Architektura III*, 1941, s. 232.)
10. 102. Pohled z galerie výstavní haly Domu uměleckého průmyslu na bytový koncept K. Koželky a L. Kubeše z výstavy Bydlení, 1941.
(Zdroj: *Architektura III*, 1941, s. 179.)
10. 103. – 104. JEK/Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt – návrhy interiérového zařízení, 1941.
(AAS NTM 152/20090325/03)

10. 105. – 106. JEK/Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt – různá interiérová řešení, 1941.
(Zdroj: *Architektura* III, 1941, s. 102 a 103.)
10. 107. JEK/ Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt – různé sestavy nábytku pro byt o jedné a o dvou místnostech, půdorysná schémata obou variant, 1941.
(Zdroj: *Architektura* III, 1941, s. 103.)
10. 108. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti – geometrie dispozice, březen 1942. (UPM JEK)
10. 109. Plakát výstavy Lidový byt Svazu českého díla v Domě uměleckého průmyslu v Praze, tř. Viktoria 36/Národní třída 36, autor Josef Grus, tisk 1942. (UPM JEK)
10. 110. – 111. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti – návrh šatní skříně a geometrie dispozice, prosinec 1941.
(AAS NTM 152/20090325/03)
10. 112. – 113. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti – půdorys dispozice a návrhy nábytkového zařízení, prosinec 1941.
(AAS NTM 152/20090325/03)
10. 114. – 115. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti ve starém domě pro dvě osoby s malým dítětem, výstavní realizace autorského konceptu v pražském Domě uměleckého průmyslu, květen až červen 1942. (Zdroj: *Architektura* IV, 1942, s. 150.)
10. 116. Půdorysy výstavy SČD Lidový byt v pražském Domě uměleckého průmyslu, květen až červen 1942. (Zdroj: *Architektura* IV, 1942, s. 145)
10. 117. Oznámení o [nevydané] publikaci z výstav SČD Bydlení (1941) a Lidový byt (1942), A. C. [ředitel SČD, Adolf Cink] z časopisu *Architektura* IV, 1942, s. 200.
10. 118. JEK/Titulní stránka českého vydání stavebnicové příručky *Stavitel Eda*, Praha 1942. (Zdroj: Národní knihovna ČR, sign. 54 G 018793)
10. 119. – 120. JEK/Nákresy variant rodinného domku pro stavebnicovou příručku *Stavitel Eda*, Praha 1942. (AAS NTM 152/20080429/05)
10. 121. JEK/Návrh půdorysu a bytového zařízení pro slečnu Evu Kocourovou z Prahy, Dejvic, 1942–1943. (UPM JEK)

10. 122. – 124. JEK/Skici různých variant rodinného domu pro dr. A. Pastrňáka z Tábora, 1944–1945. (AAS NTM 152/20080429/04, 05)
10. 125. – 126. JEK/Půdorysné návrhy, dispozice a detail půdorysu dívčího pokoje rodinného domu pro dr. A. Pastrňáka z Tábora, 1944–1945. (AAS NTM 152/20080429/04, 05)
10. 127. JEK/Časopisecké ilustrace s poznámkami – původní náčrty interiérového řešení nerealizovaného projektu rodinného domu dr. A. Pastrňáka z Tábora z let 1944 a 1945, uplatněné v časopise *Milena* z roku 1948. (Zdroj: *Milena* III, 1948, č. 8, s. 17.)
10. 128. Skříně podle návrhů arch. J. E. Kouly z časopisu *Panorama* (nyní Českého fondu výtvarných umělců), prosinec 1955, č. 4, s. 12. (SOA ÚLUV)
10. 129. Slavnostní předání diplomů absolventům SVŠT, nyní STU v Bratislavě – Jan E. Koula, čtvrtý zleva (děkan SVŠT v letech 1949–1950), 1949. (RA JEK)
10. 130. Jan E. Koula v době výzkumů a zaměřování lidové architektury a stavitelství na Slovensku (pro SVŠT a ve spolupráci se SAV), 1951. (RA JEK)
10. 131. Vernisáž výstavy Jana E. Kouly na Stavební fakultě SVŠT, nyní STU v Bratislavě, 1961. (RA JEK)
10. 132. – 134. JEK/Výtvarné přesahy: z Koulových výstav v Praze (Výtvarník týdne: J. E. Koula, Výstavní síň Melantrich Praha – M-ars, 5. – 18. června 1944) a Bratislavě (Výstava akvarelov Jana E. Koulu, Galerie Práca, vernisáž 22. 1. 1952, *bez udání doby trvání*).
10. 132. *Ždiar*, malba temperou, 1936. (RA JEK)
10. 133. *Ždiar*, lavírovaná kresba, 1936. (RA JEK)
10. 134. *Seč u Brandýsa*, malba temperou, 1943. (RA JEK)
10. 135. – 137. JEK/Výtvarné přesahy: z dokumentačních výzkumů a zaměřování lidové architektury a stavitelství na Slovensku, 50. – 60. léta 20. století.
10. 135. *Torysky*, malba temperou, 1952. (RA JEK)
10. 136. *Nová Bystrica*, malba temperou, 1957. (RA JEK)
10. 137. *Záhorská Bystrica*, malba temperou, 1960. (RA JEK)
10. 138. – 140. JEK/Výtvarné přesahy: z dovolených a studijních pobytů, 30. – 50. léta 20. století.
10. 138. *Hvar*, akvarel, 1934. (RA JEK)
10. 139. JEK/Modrý důl v Krkonoších, foto Zina Koulová, 1943. (RA JEK)

10. 140.   *Mykonos*, malba temperou, 1958. (RA JEK)
10. 141.   JEK/Náhrobek pro rodinu Fillipi na hřbitově v Nymburku, 1938.
(A NTM 800, sign. B2498)
10. 142.   JEK/Náhrobek pro Jiřího Ortenu (Ohrensteina) v Praze na Novém
židovském hřbitově na Olšanech, 1958.
(Zdroj Gymnázium Jiřího Ortenu v Kutné Hoře: <http://www.jiriorten.cz/#>)
10. 143.   JEK/Oznámení děkanátu Fakulty architektury a pozemního stavitelství
(FAPS) SVŠT, nyní STU v Bratislavě o vytíženosti a účástech v komisích –
pro posuzování uměleckých děl pro EXPO Brusel 1958, pro posuzování
nábytku a nábytkového zařízení a účast při státních zkouškách na FAPS
v Brně (ve dnech 17. 1. – 22. 1. 1958), z 16. 1. 1958. (STU)
10. 144.   Osvědčení Jana (E.) Kouly o jmenování řádným profesorem dnem 30.
května 1948, Povereníctvo Slovenskej národnej rady, Bratislava 31. 5.
1967. (STU)
10. 145.   JEK/Tzv. Limitní sinusoida architektury (umělec – architekt – vědec),
náskres schématu z konce 60. let 20. století. (RA JEK)

***

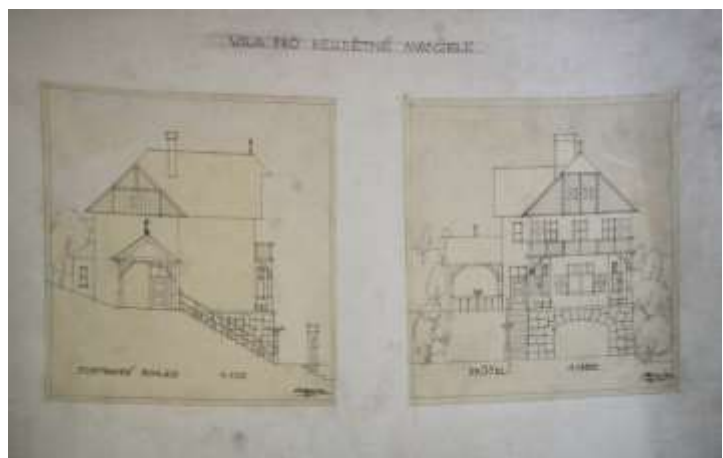
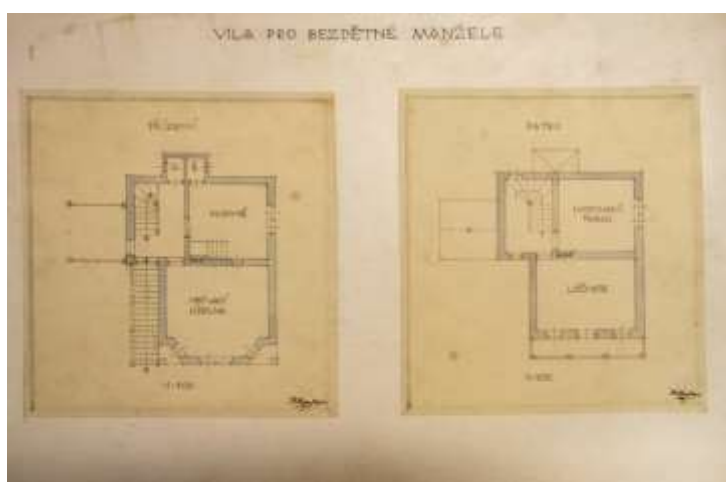

10. 1. Legitimace řádného posluchače
C.K. České vysoké školy technické v Praze Jana (E.) Kouly.

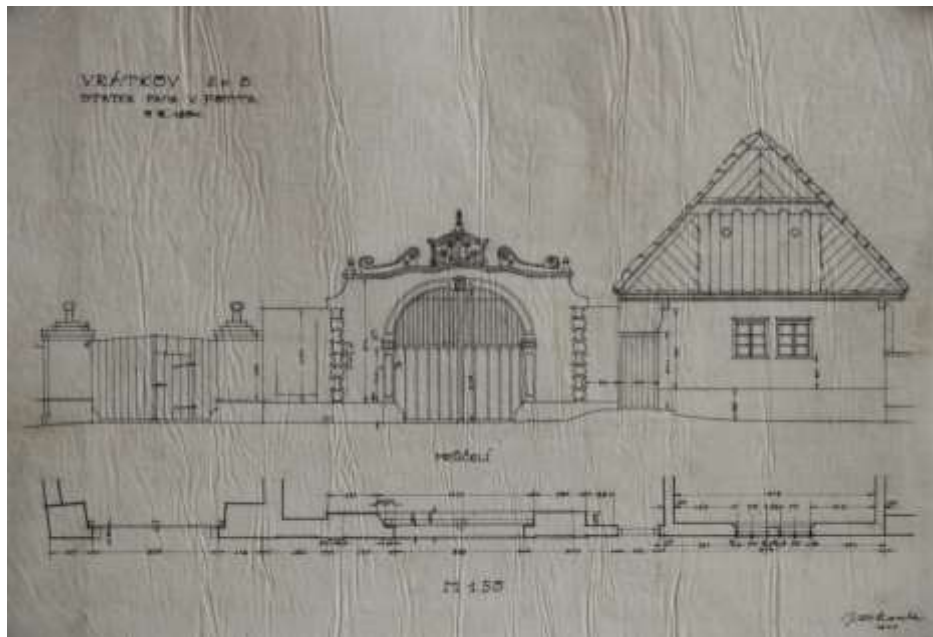
10. 2. Vysvědčení Jana (E.) Kouly o vykonané druhé státní zkoušce
z oboru pozemního stavitelství
České vysoké školy technické v Praze, ze dne 20. prosince 1919.

10. 3. – 5. Školní studie, Vila pro bezdětné manžele, 1917
(kresba, půdorysy přízemí a patra, postranní pohled a průčelí).

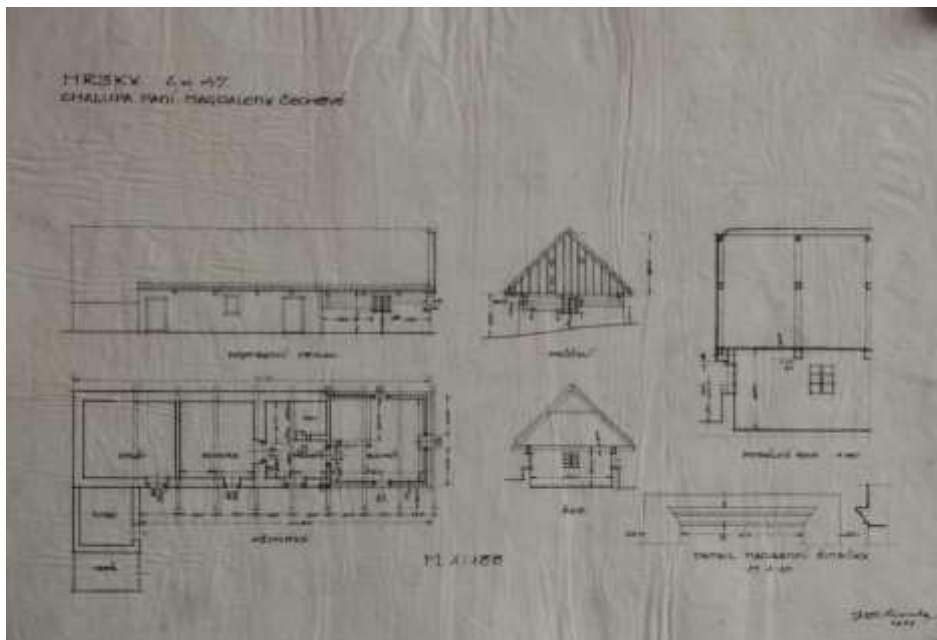

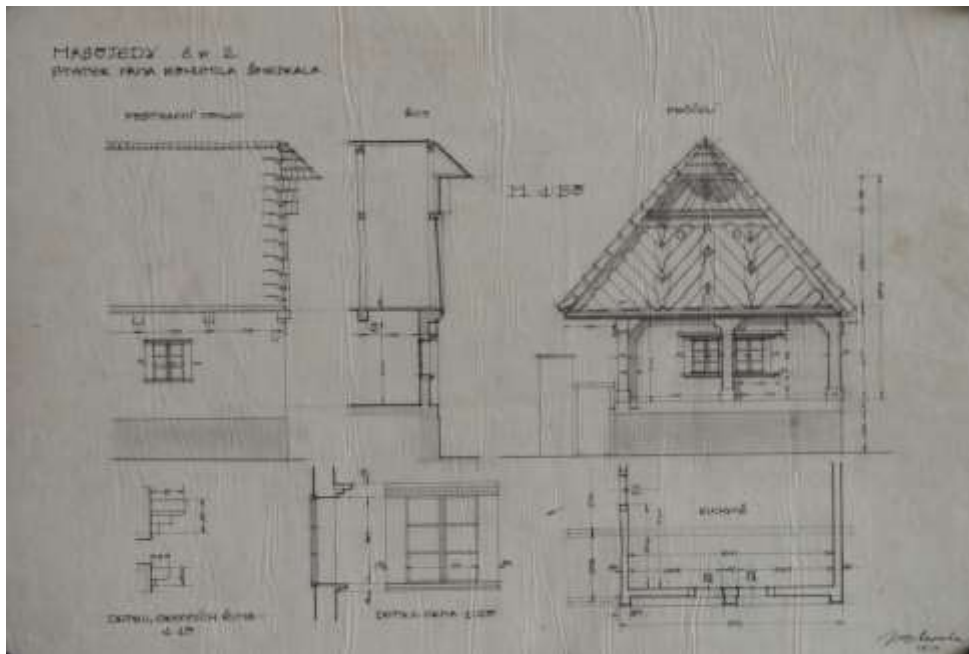

10. 6. JEK/Zaměřovací práce pro Národopisné muzeum v Praze, Vrátkov č. p. 8, 1921.

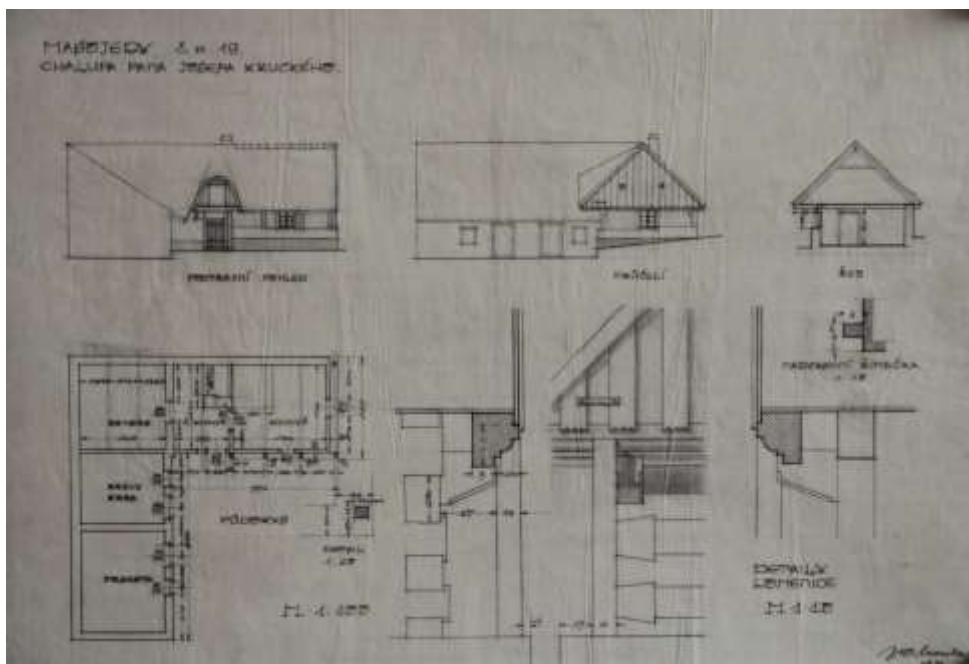
10. 7. JEK/ Zaměřovací práce pro Národopisné muzeum v Praze, Mrzky č. p. 19, 1921.

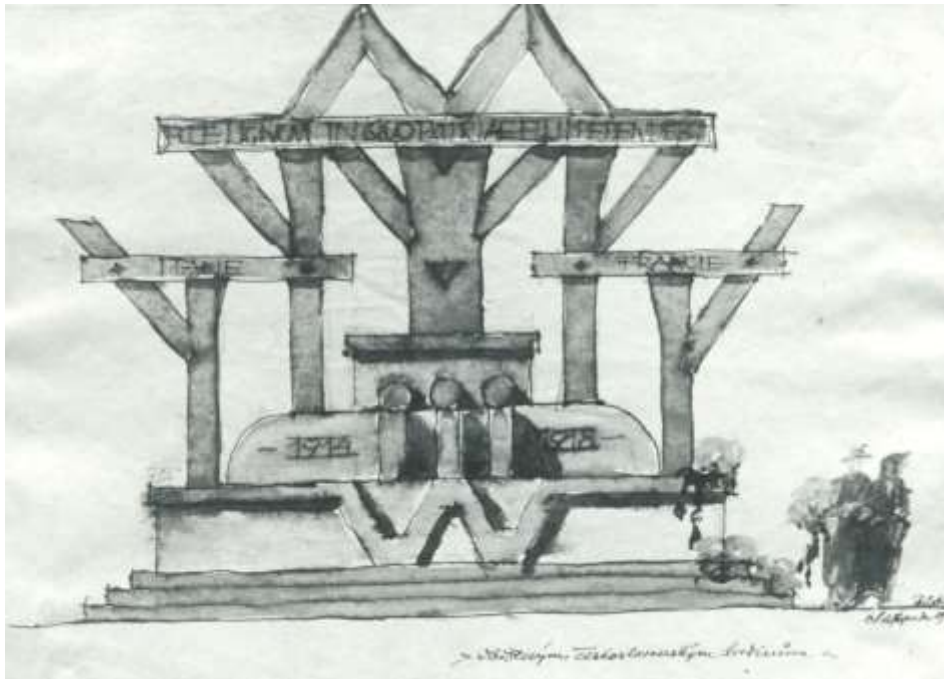

10. 8. JEK/Zaměřovací práce pro Národopisné muzeum v Praze,
Masojedy č. p. 2, 1921.

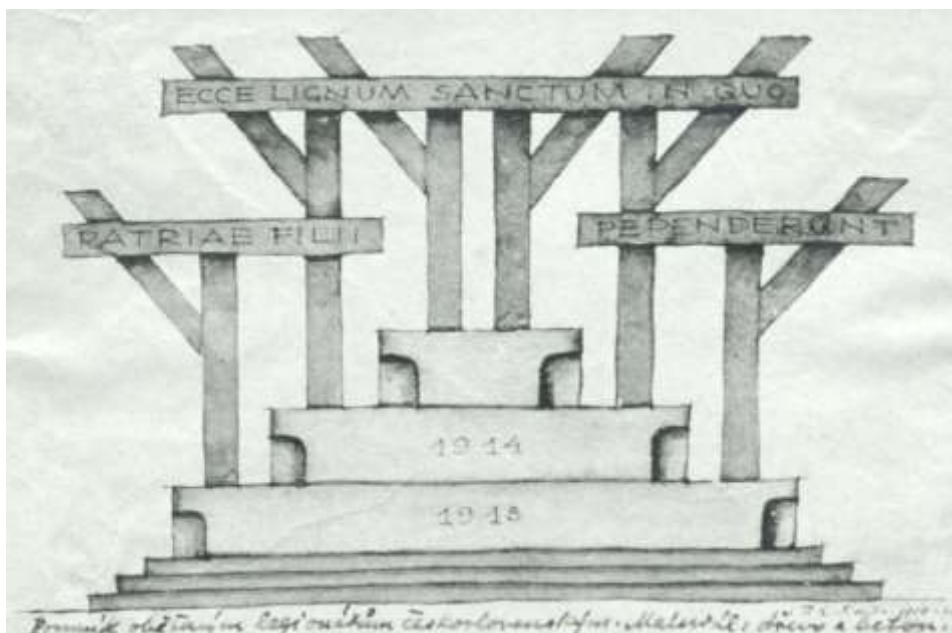
10. 9. JEK/Zaměřovací práce pro Národopisné muzeum v Praze,
Masojedy č. p. 19, 1921.

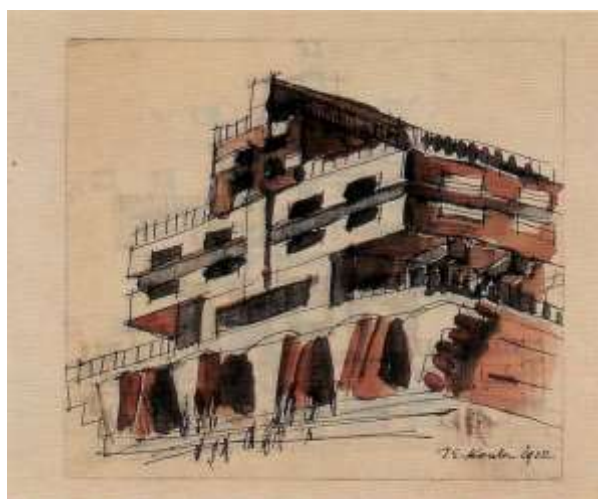

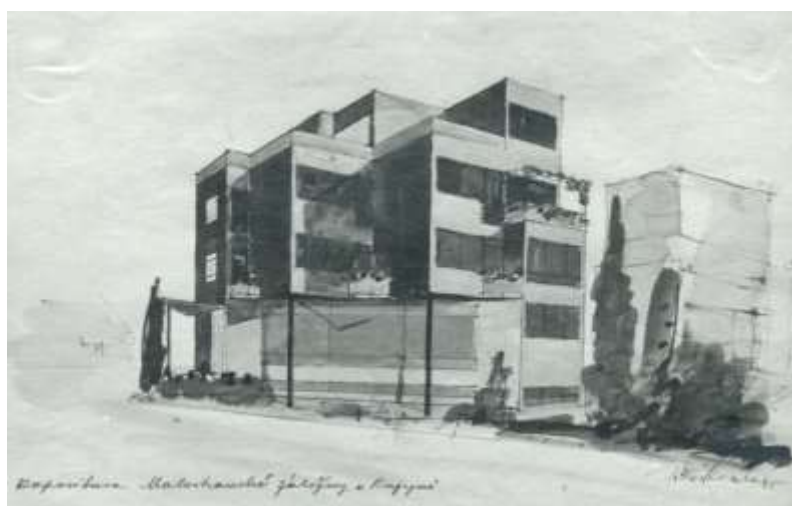
10. 10. JEK/Studie pomníku oběšeným československým hrdinům, 1918.

10. 11. JEK/Studie pomníku oběšeným legionářům československým, 1918–1922.

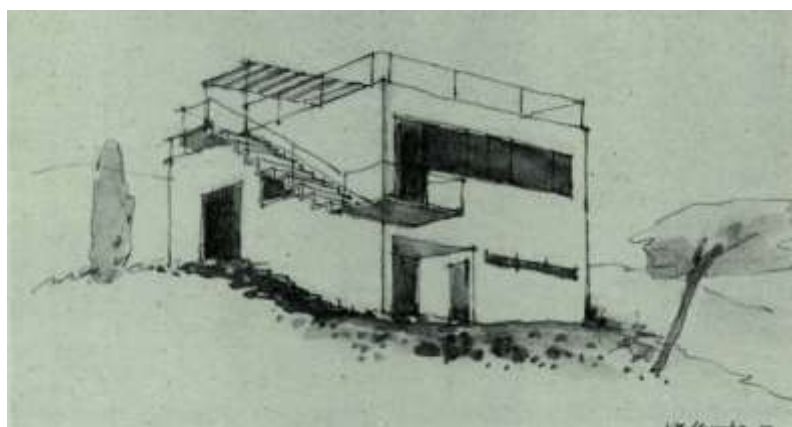

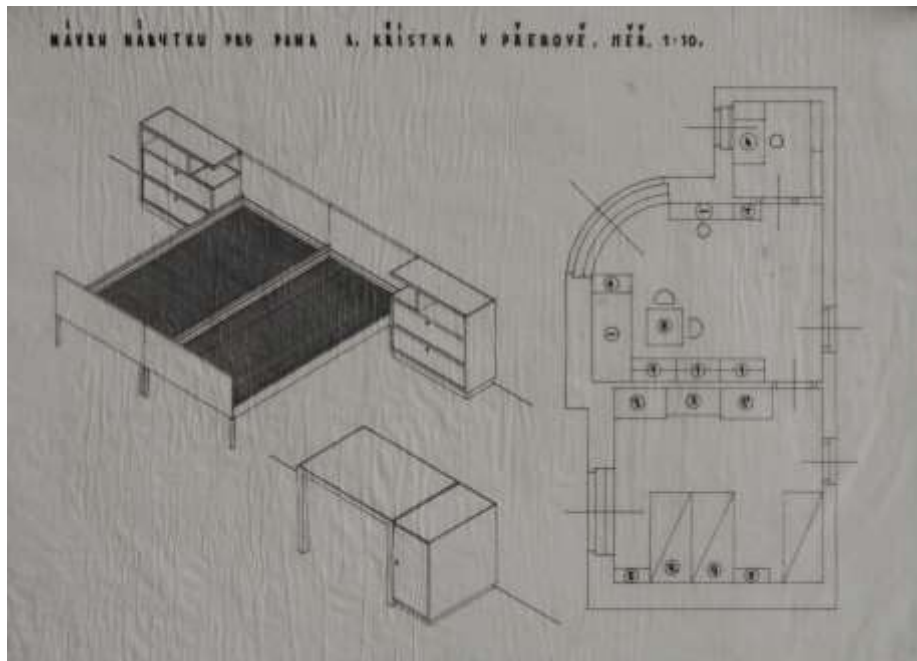
10. 12. JEK/Studie architektury, 1922.

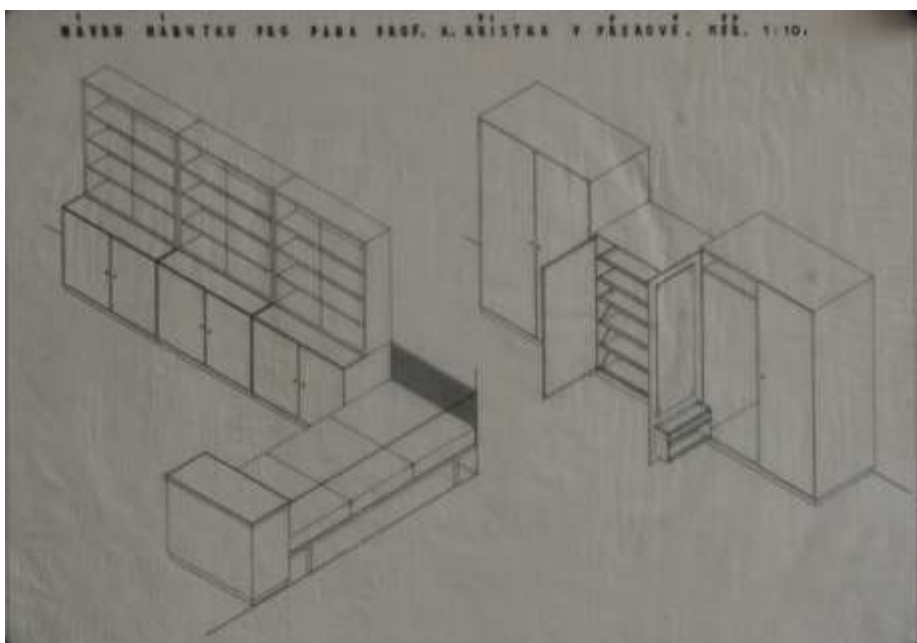
10. 13. JEK/Studie Expozitivity Malostranské záložny v Ruzyni, 1945.

10. 14. JEK/Studie obytného domu, nedatováno (40. léta 20. století).

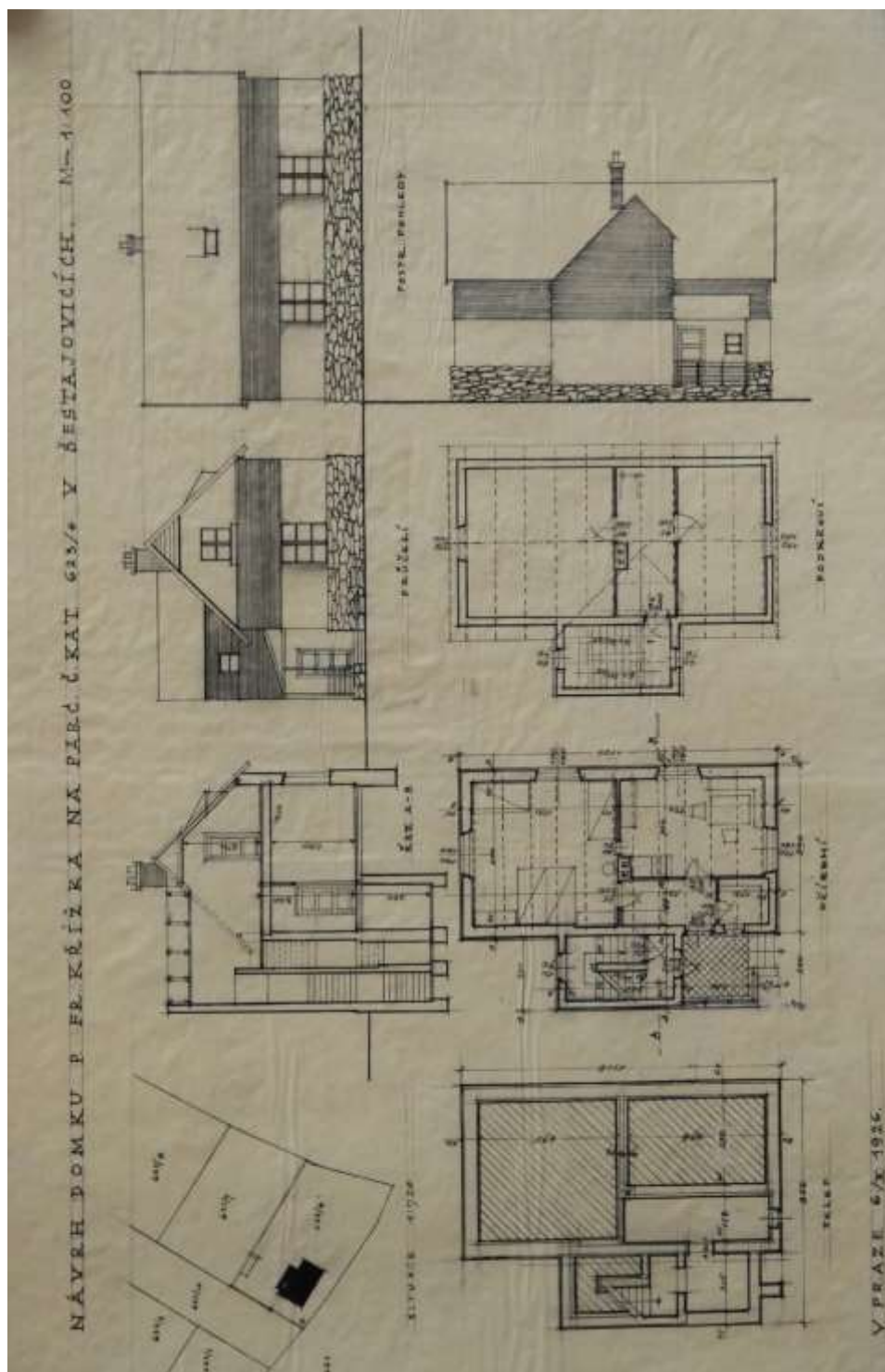

10. 15 – 16. JEK/Návrhy vnitřního zařízení pro prof. A. Krístka z Přerova
(ložnice: postele, stolky, skříně, půdorysné řešení), nedatováno.

10. 18. JEK/Návrh domku Františka Křížka v Šestajovicích
(situace, řez, průčelí, postranní pohled, půdorysy – sklep, přízemí, podkroví), 1926.

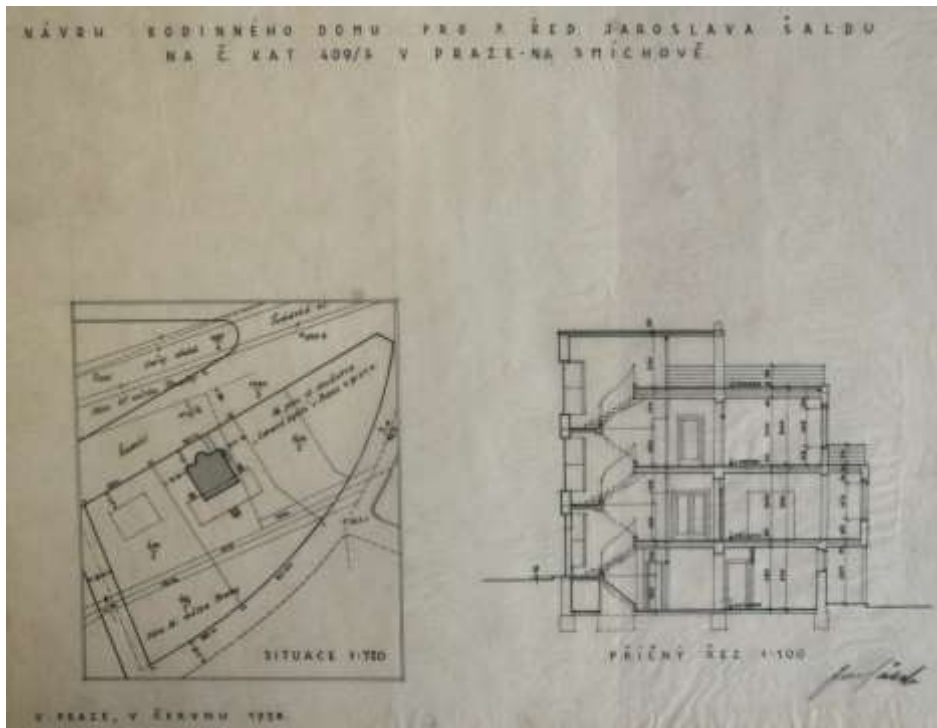

**10. 19. – 20. JEK/Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12
– vchodové schodiště do ulice a průčelí vily do zahrady, 1930.**

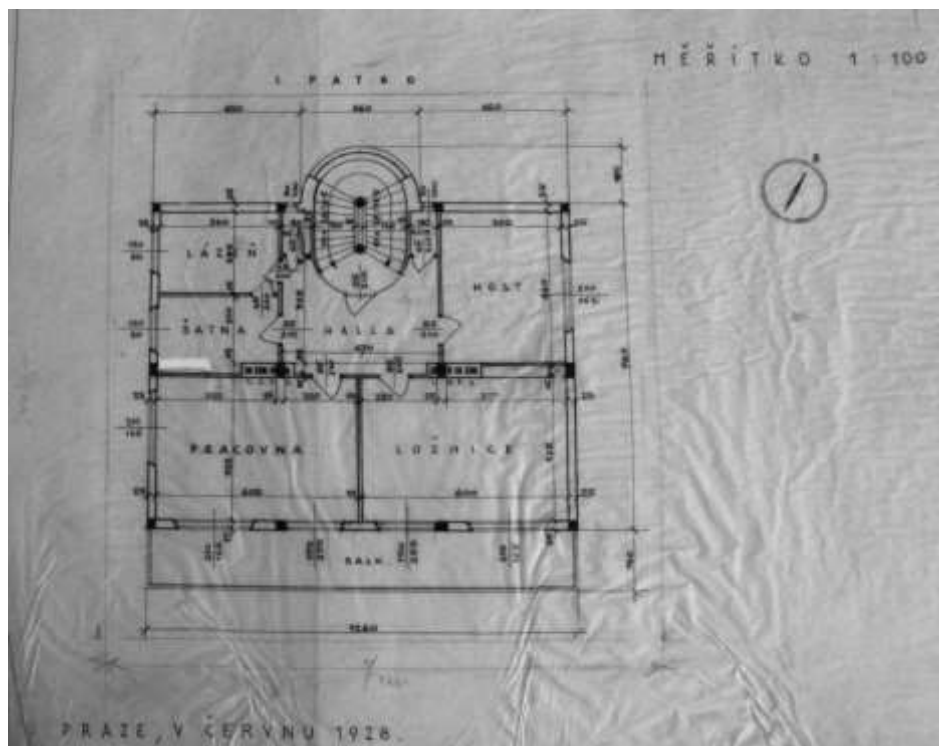
**10. 21. – 22. JEK/Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12
– vchodové schodiště do ulice a průčelí a postranní pohled do zahrady,
stav z roku 2012.**

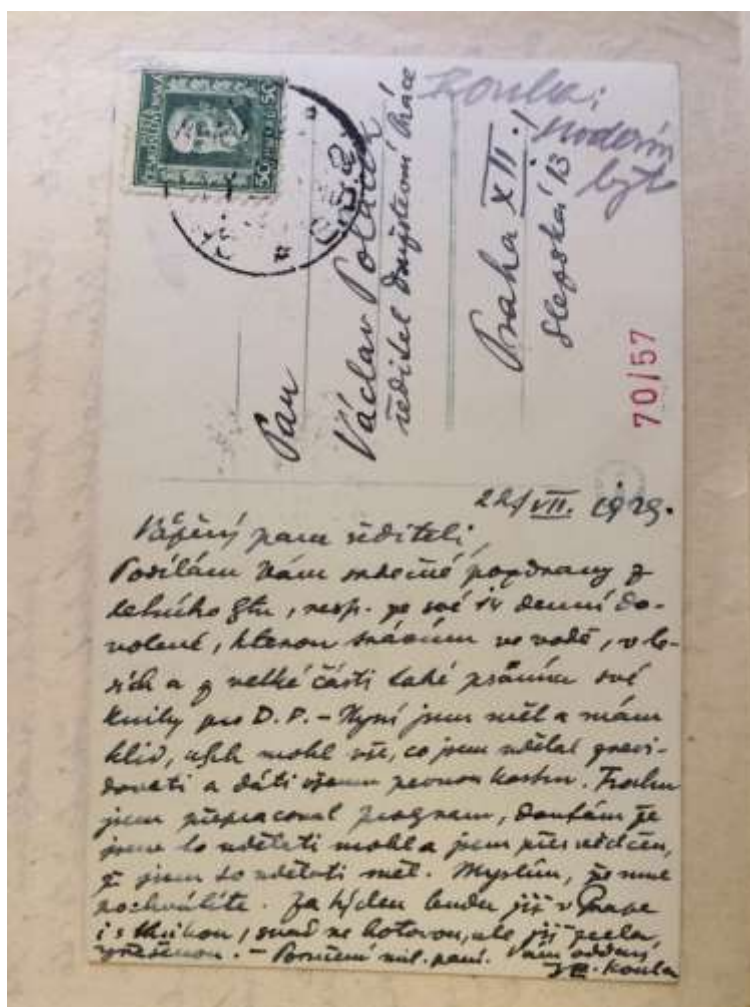
10. 23.–24. JEK/ Šaldova vila na Smíchově, Praha 5, Na Hřebenkách 1882/12 – návrh rodinného domu – situace a příčný řez a půdorys 1. patra, červen 1928.

10. 25. – 27. JEK/Interiérové zařizení obytného pokoje a pracovny
Šaldovy vily na Smíchově, 1929.

10. 28. JEK/Korespondence (pohlednice) Václavu Poláčkovi o novém edičním schématu připravované knihy *Obytný dům dneška*, (22. 7.) 1929.

10. 29. Obálka od Ladislava Sutnara –
Jan E. Koula, *Obytný dům dneška*, Praha 1931.

10. 30. Kalkulace výdajů tzv. Moravského turné – přednáškové aktivity a prezentace Koulovy knihy *Obytný dům dneška* v Olomouci, Kroměříži, Uherském Hradišti a v Brně (1931).

Moravské turné.

a.) Jízdné drakou (sleva stát. úř.)

Praha - Olomouc	58.-
Olomouc - Kroměříž	12.-
Kroměříž - Uh. Hrad.	7.20
Uh. Hradiště - Brno	31.40
Brno Praha	65.80
<hr/>	
celkem	172.40
úpl. + ~~sp.~~	86.20
<hr/>	
Jízdné automobil. (úř. 5. 8. 1931)	
auto Uh. Hrad.	
město	6.-
<hr/>	
Jízdné celkem	264.60

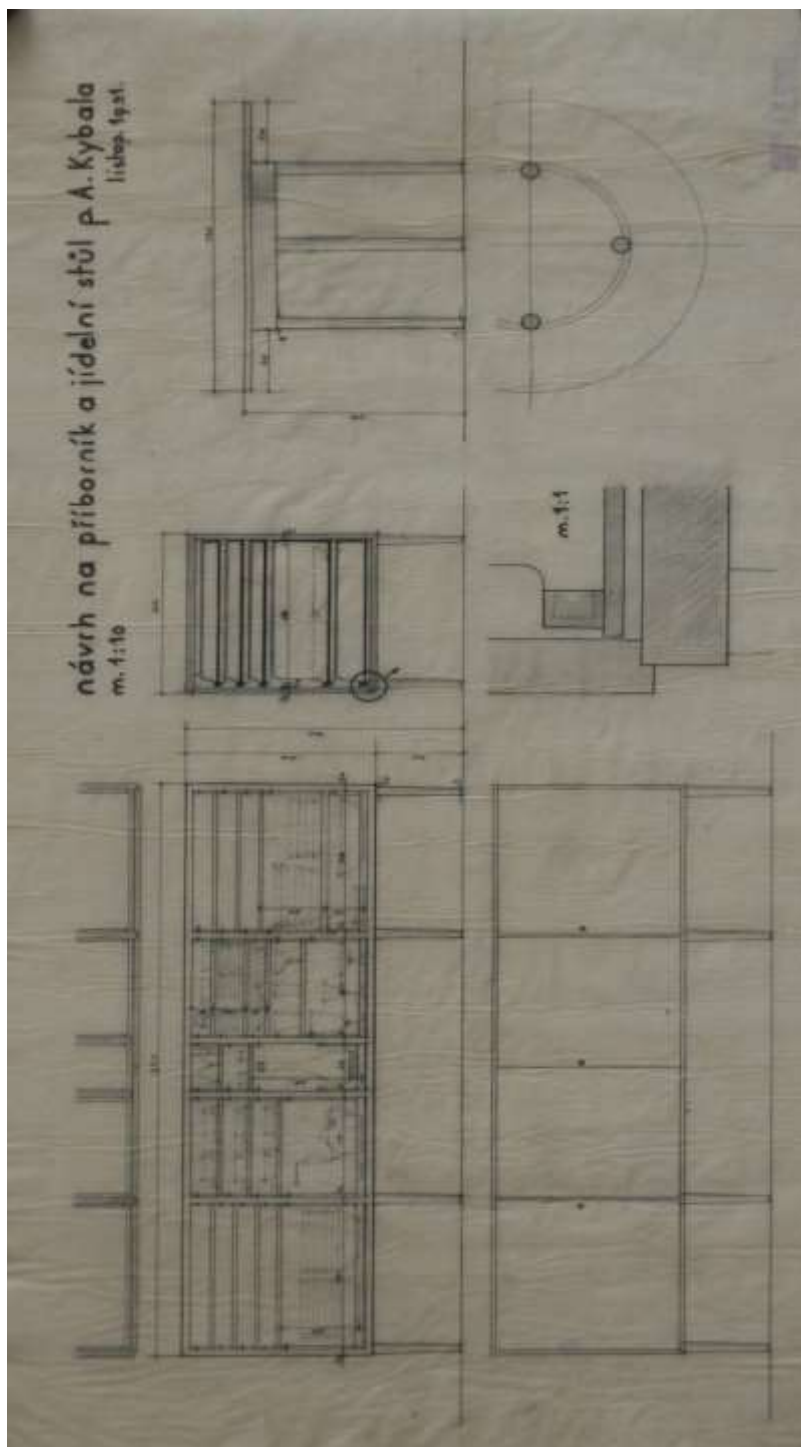
b.) Přednášky a noclehy
(dávám honorář a nocleh)

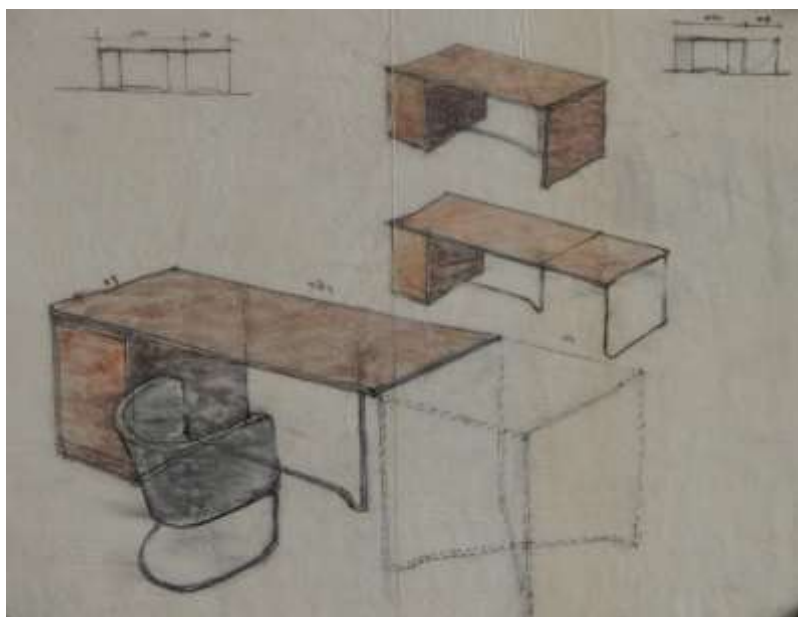
4 x 200.-	800.-
<hr/>	
	1064.60

od toho za nocleh, placený
přímou službou D.P. v Olomouci 30.-
cca (24.- + 42.- + 22.-) 110. pl

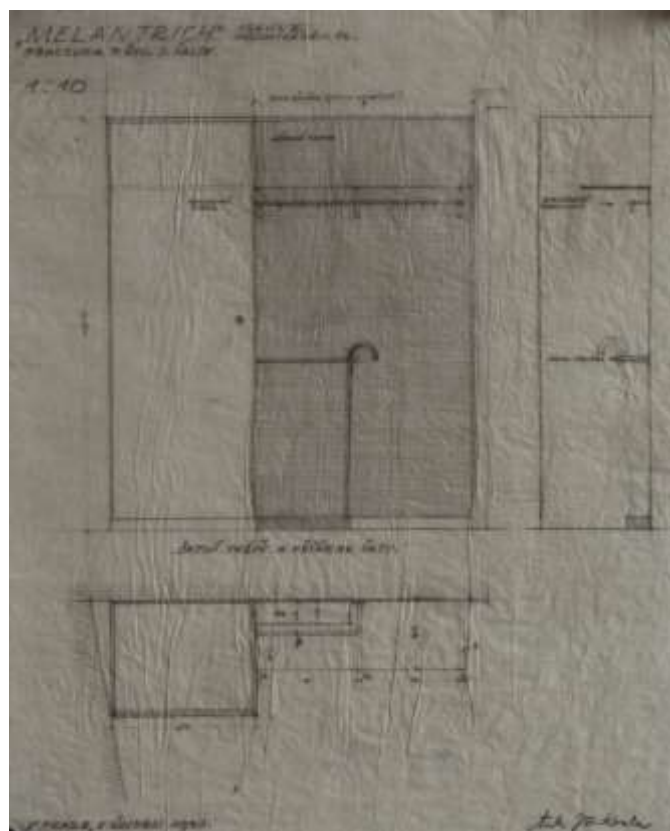
<hr/>	
	954.60
<hr/>	
za přednášku pro rad. stolu v Uh. Hrad.	100.-
<hr/>	
evant - 50.-	

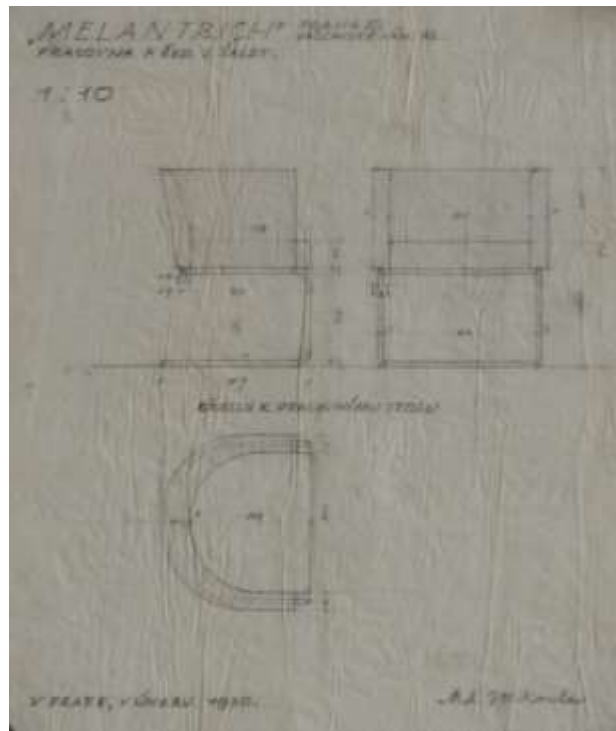
10. 31. JEK/Návrh na příborník a jídelní stůl pro Antonína. Kybala,
listopad 1931.

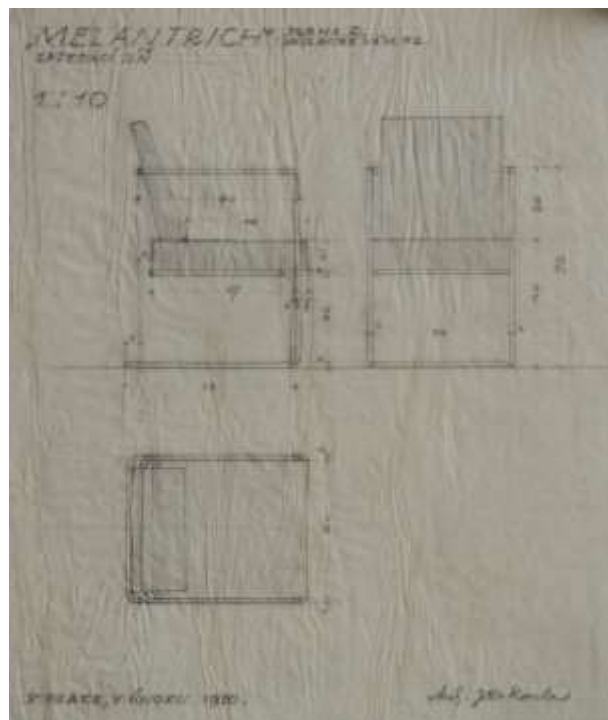

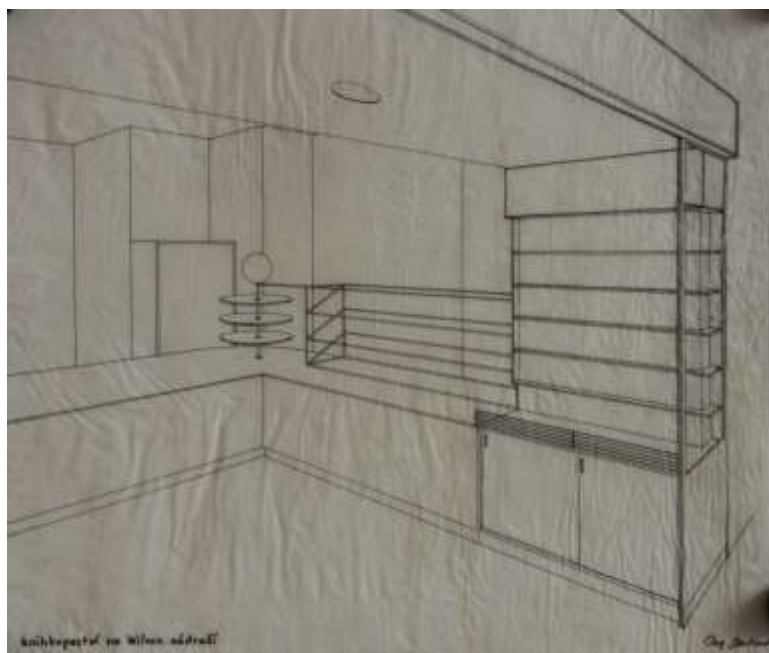
10. 32. – 33. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení – pracovní stůl a sedačka, věšáková skříňka pracovní a ředitelny Jaroslava Šaldy v Melantrichu, Praha 1, Václavské nám., únor 1930.

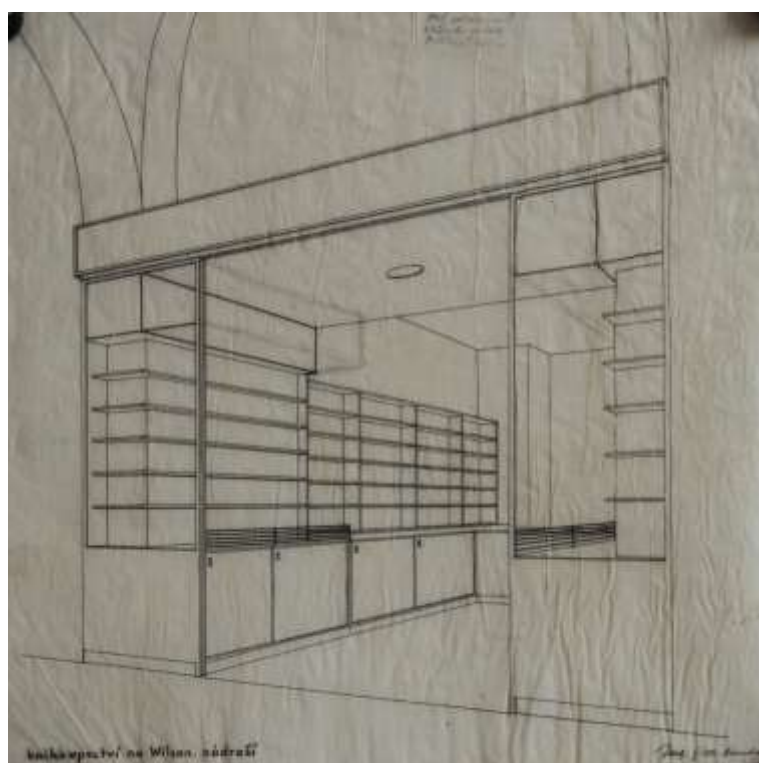

10. 34. – 35. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení – sedačky a křesílka pracovní a ředitelny Jaroslava Šaldy v Melantrichu, Praha 1, Václavské nám., únor 1930.

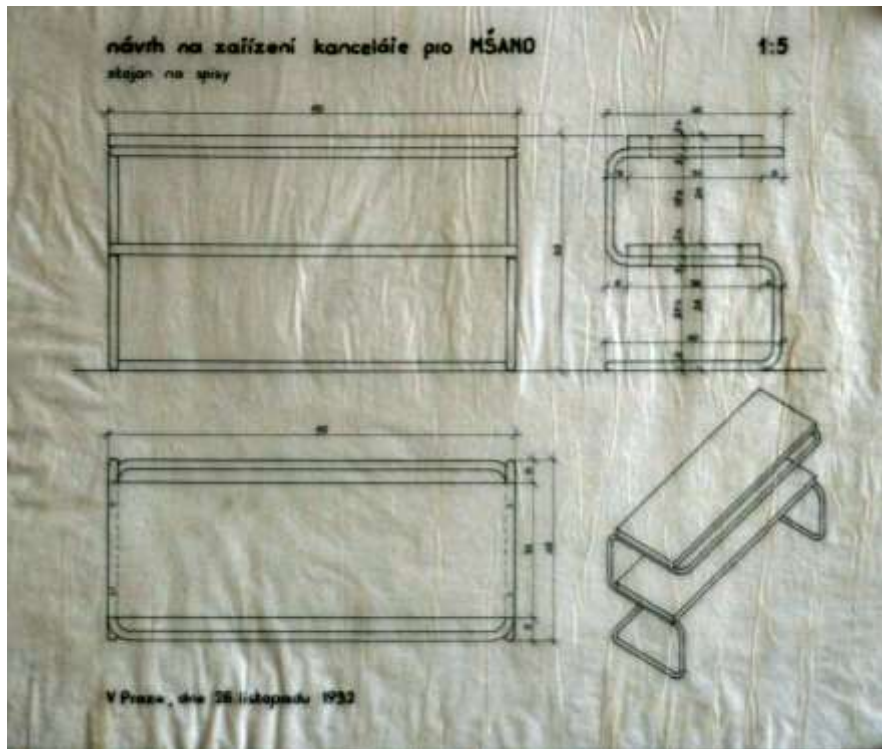

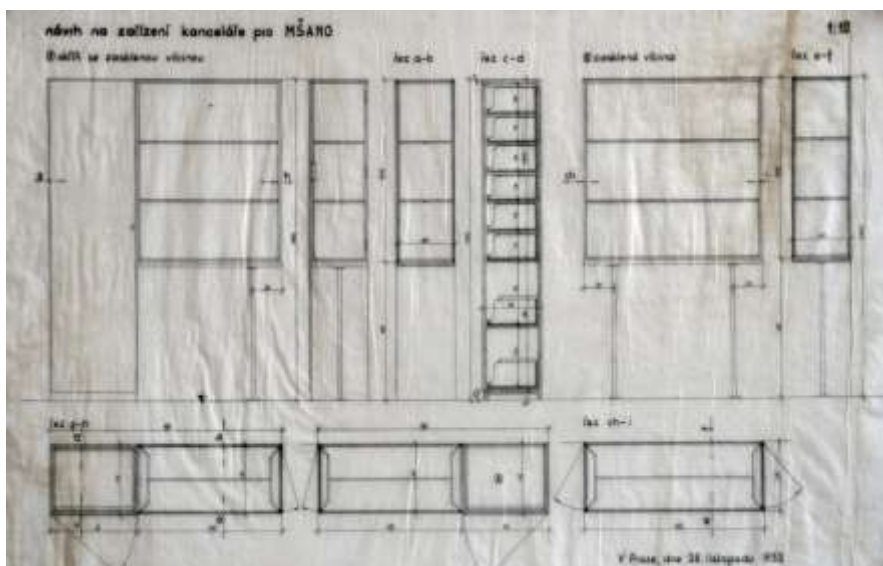
10. 36. – 37. JEK/Návrhy vnitřního zařízení knihkupectví (Melantrichu) na pražském Wilsonově, dnes Hlavním nádraží, 1930.

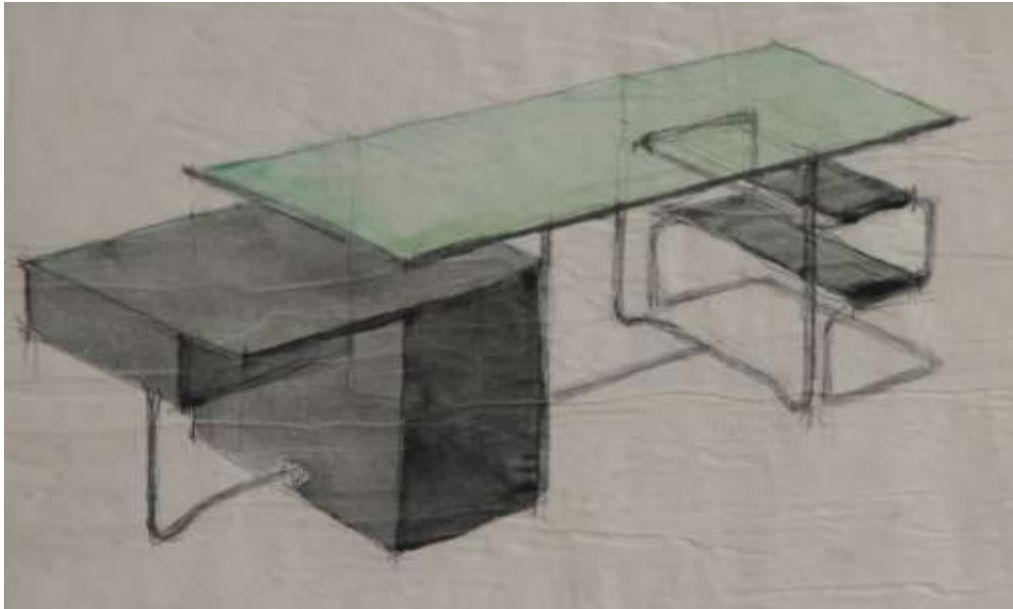

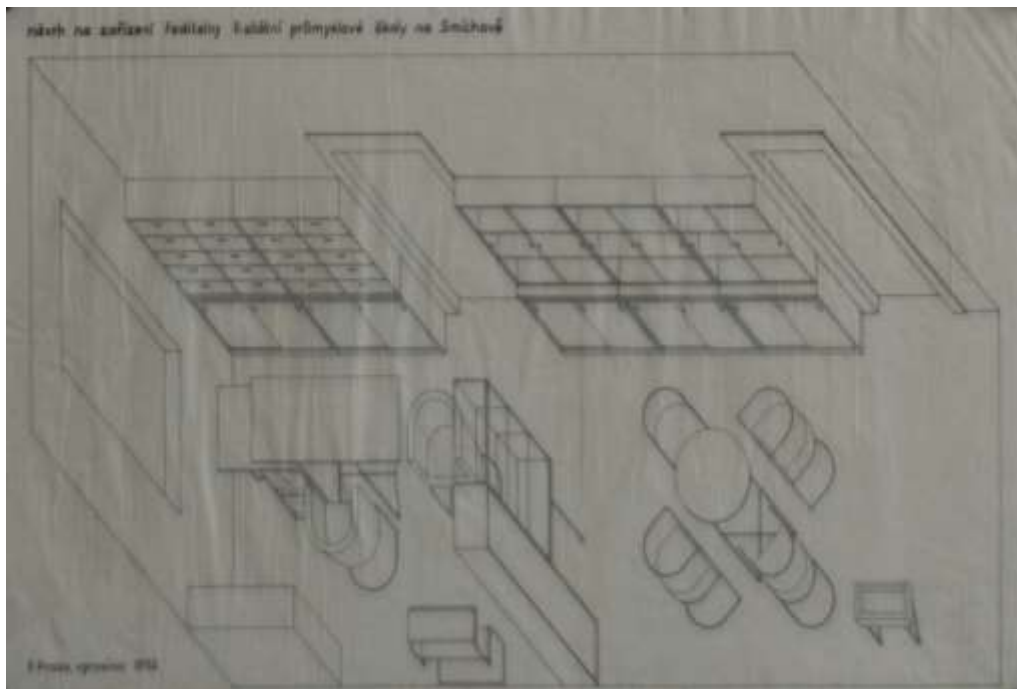

10. 38. – 39. JEK/Návrhy na vnitřní zařízení kanceláří MŠANO – stojan na spisy a skříň se zasklenou vitrínou, listopad 1932.

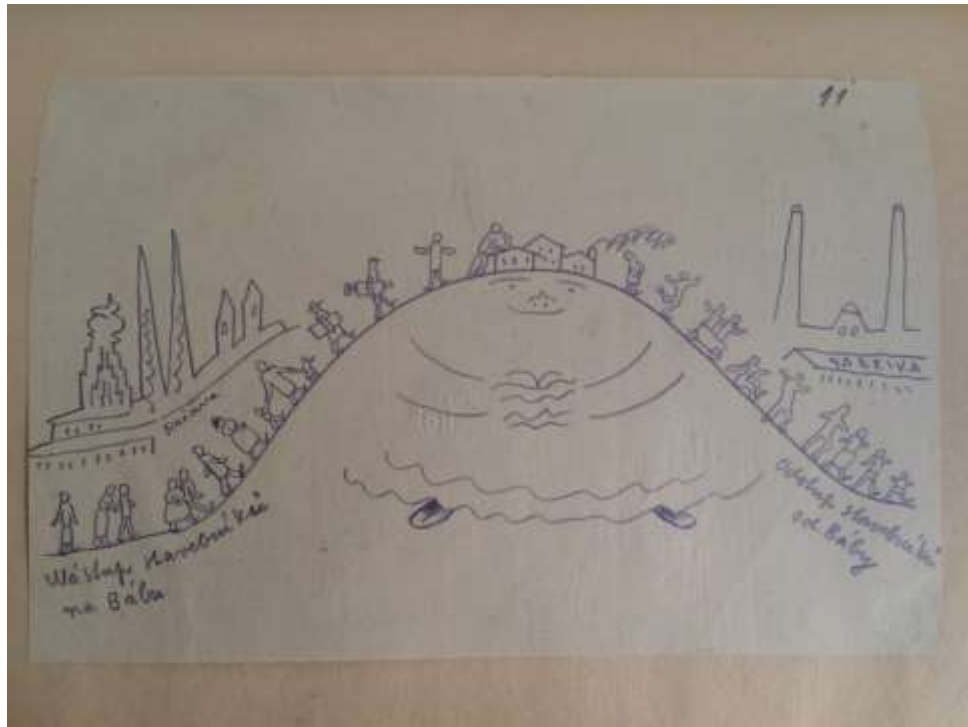
10. 40. – 41. JEK/Návrhy vnitřního zařízení ředitelny
pražské II. Státní průmyslové školy na Smíchově, prosinec 1932.

10. 42. Pohled na vilovou zástavbu Osada Baba, Praha 6, fotodokumentace 1932.

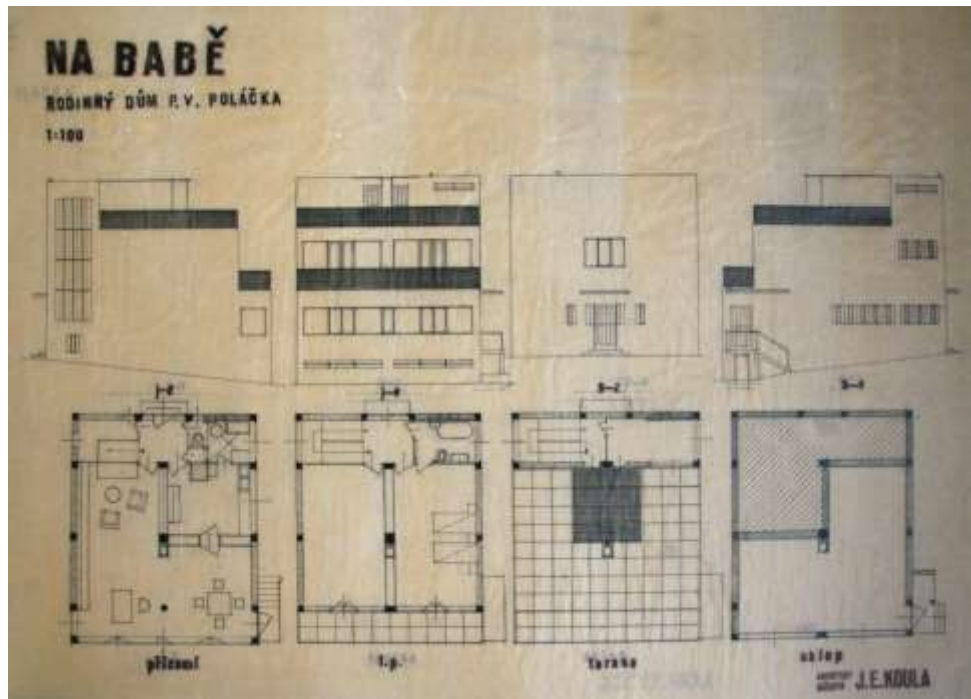
10. 43. Nástup stavebníků na Bábu – odstup stavebníků od Báby,
nesignová kresba – karikatura, asi 1929.

**10. 44. – 45. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12
– vnitřní zařízení obytného pokoje 1. patra,
původní uspořádání, fotodokumentace 1932.**

10. 46. JEK/ Poláčková vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12
– zakreslení pohledů a půdorysů (návrh), 1930.

10. 47. Poláčková vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12 – stav (léto) 2012.

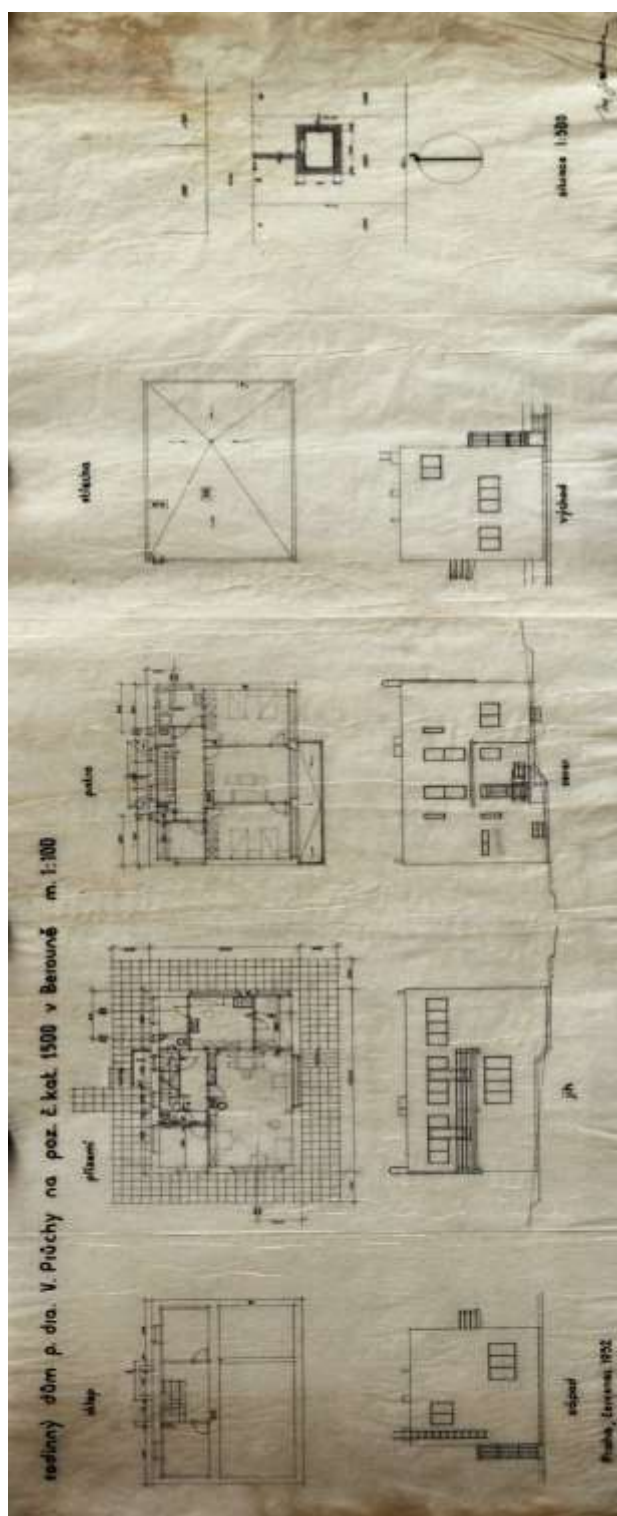

10. 48 – 49. JEK/Poláčkova vila v Osadě Baba, Praha 6, Na Babě 12
– vnitřní zařízení: vestavěné skříně v přízemí – stav 2012.

10. 50 JEK/Návrh rodinného domu dr. V. Průchy v Berouně
– zakreslení pohledů a půdorysů, červenec 1932.

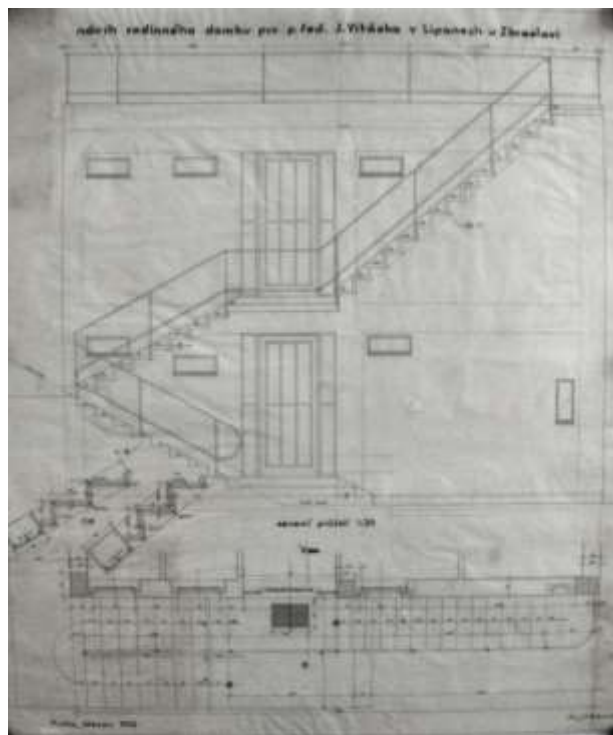

10. 51. – 52. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi, Praha 5, Lipence č. p. 407
– boční pohled se schodištěm a průčelí domu – stav v roce 1932.

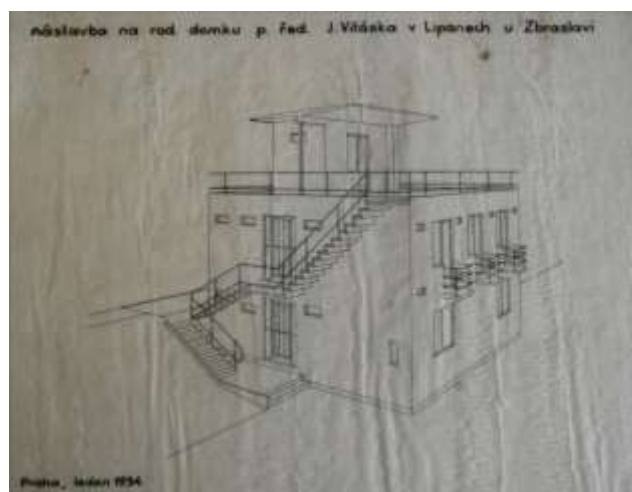
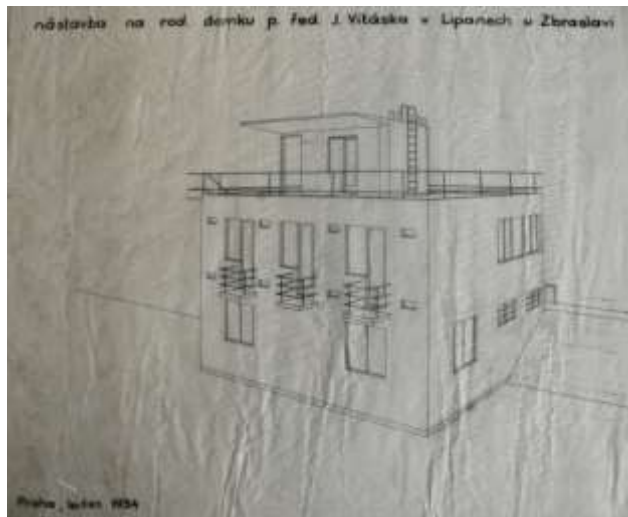

10. 53. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
Praha 5, Lipence č. p. 407 – detail návrhu
bočního pohledu se schodištěm, březen 1932.

10. 54. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
Praha 5, Lipence č. p. 407
– krakorcovitě vysunutá schodiště, 1932.

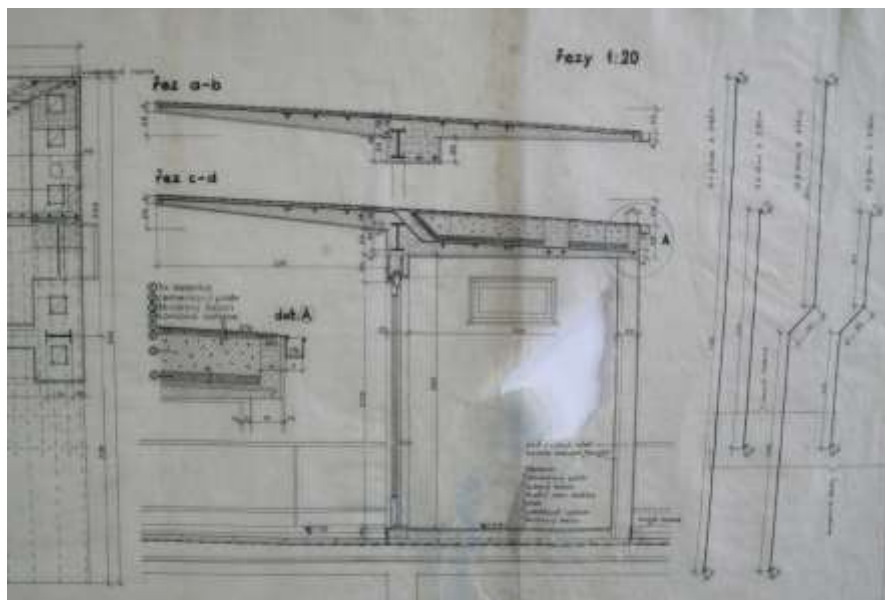

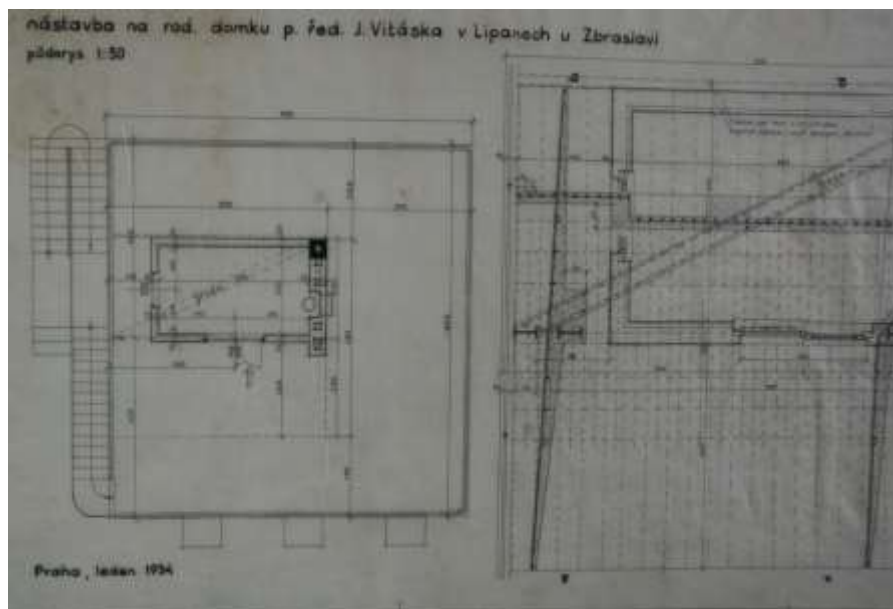
**10. 55. – 56. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
Praha 5, Lipence č. p. 407 – nástavba terasy, leden 1934.**

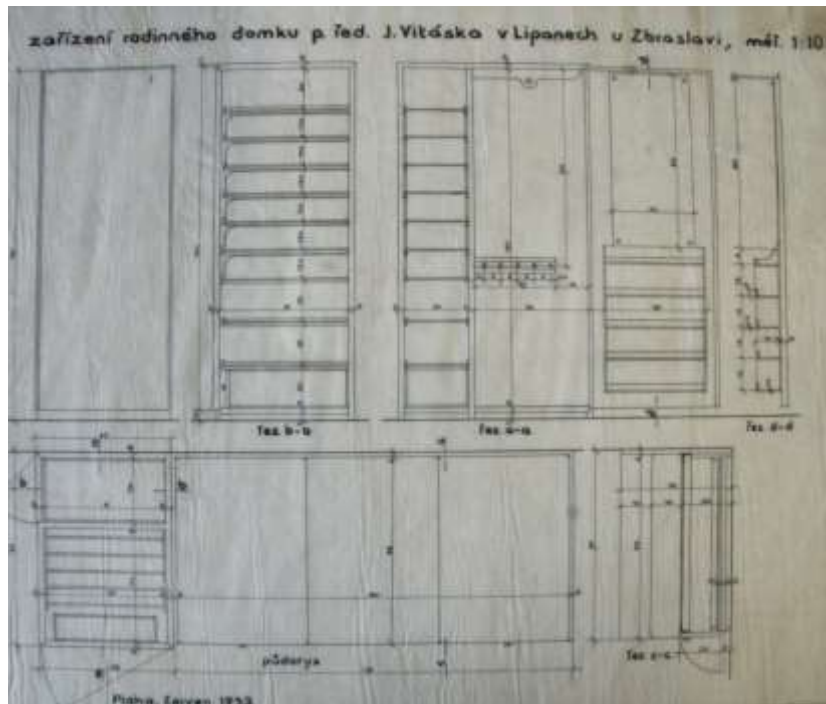
**10. 57. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
Praha 5, Lipence č. p. 407– průčelí, stav 2012.**

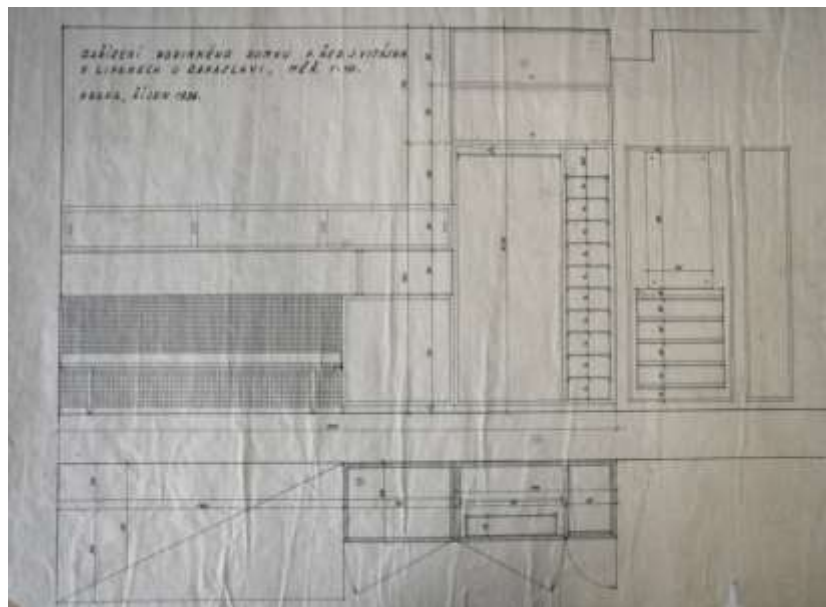

10. 58. – 59. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
 Praha 5, Lipence č. p. 407
 – nástavba terasy (půdorys a řez, izolační vrstvy), leden 1934.

10. 60. – 61. JEK/ Vitáskova vila v Lipanech u Zbraslavi,
 Praha 5, Lipence č. p. 407
 – vnitřní zařízení, (10. 60.) červen 1932
 a (10. 61) říjen 1936.

**10. 62. JEK/Vitáskova vila v Lipencích u Zbraslavi,
Praha 5, Lipence č. p. 407
– proměnný systém vnitřního zařízení obytného pokoje v 1. patře
(nástavce příborníku a skříňek pod oknem), 1932.**

185

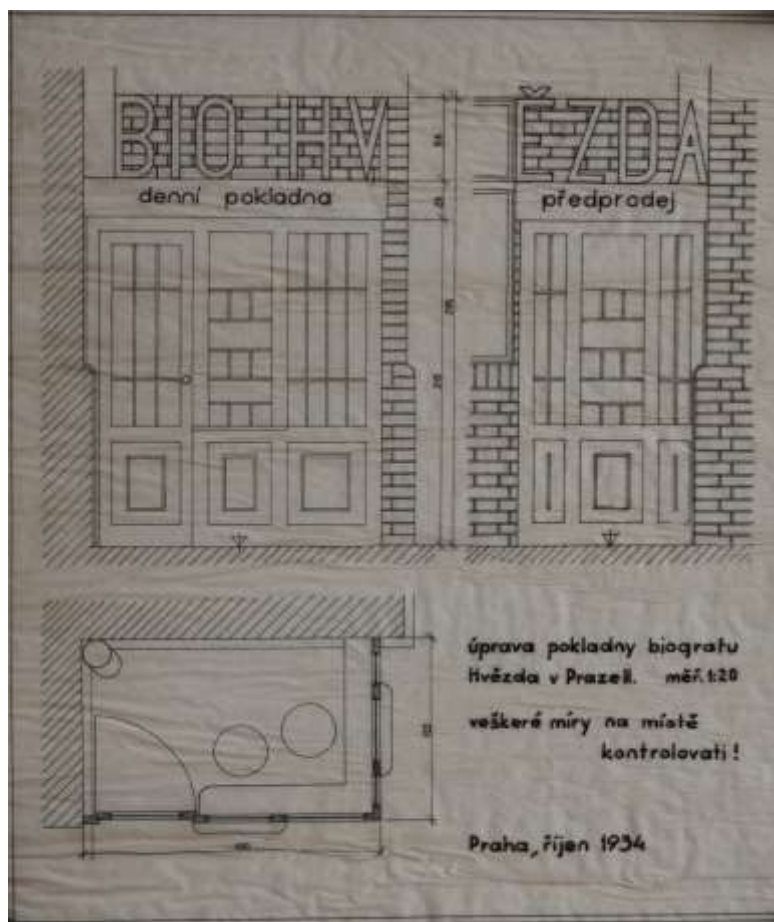
186

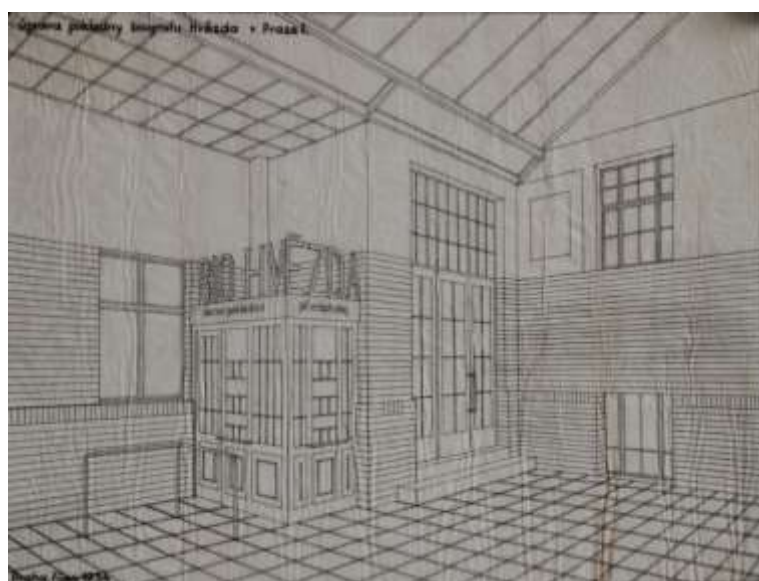

**10. 63. – 64. JEK/Nábytkový design: rozkládací křeslo – pohovka
v dětském (dívčím) pokoji,
30. léta 20. století.**

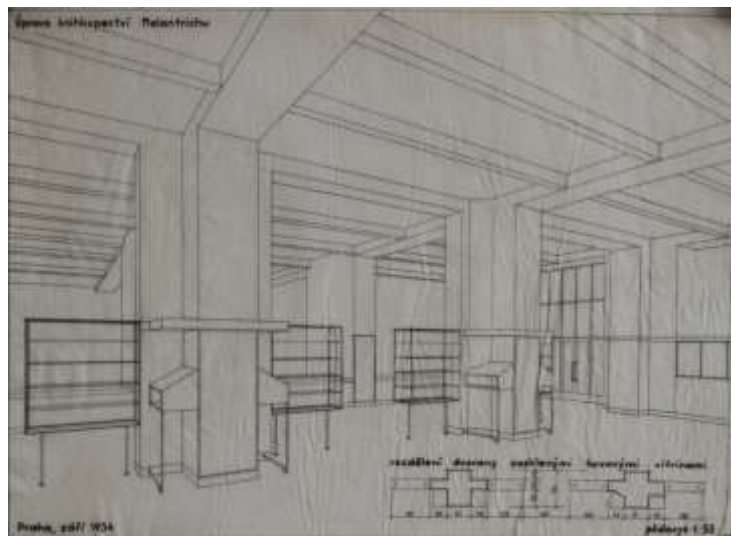
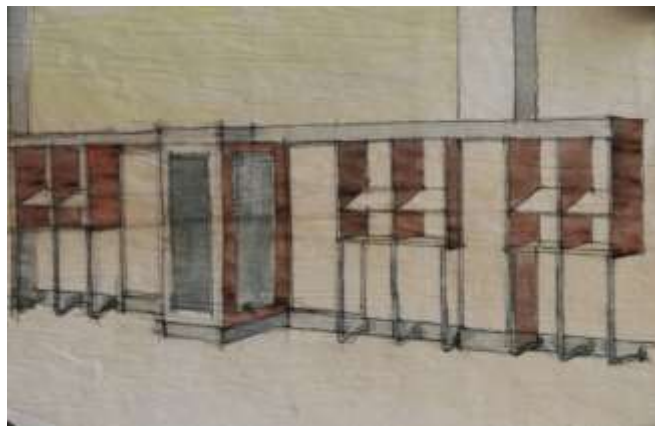
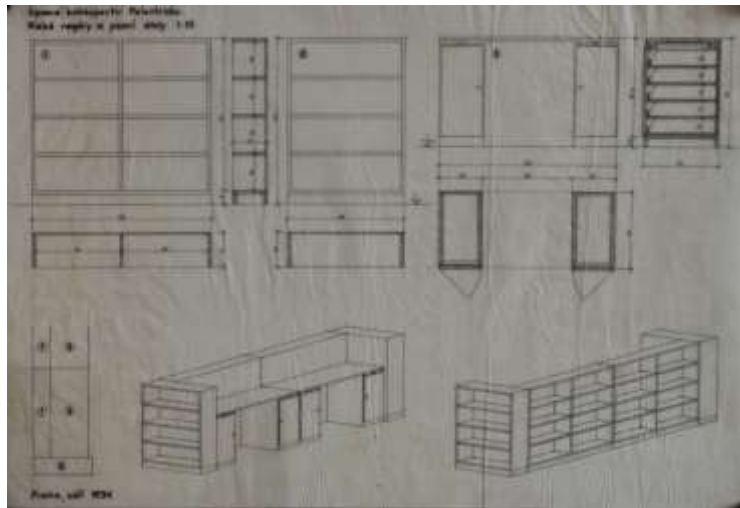

10. 65. – 66. JEK/Úpravy pokladny (a pasáže) kina Hvězdy
v Praze, Václavské nám.,
říjen 1934.

10. 67. – 69. JEK/Návrhy úprav interiéru knihkupectví Melantrichu
v Praze na Václavském nám. – regály, stolky a prosklené vitríny, září 1934.

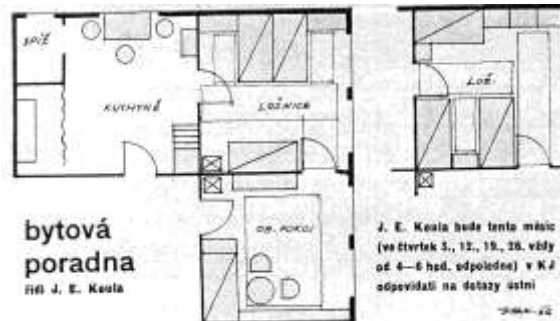
10. 72. – 74. JEK/Úpravy interiéru a vnitřní zařízení nástavby
v Hvězdonicích č. p. 1, 1934.

10. 75. – 77. JEK/Úpravy interiéru a vnitřní zařízení nástavby
v Hvězdonicích č. p. 1, 1934.

10. 78. – 81. JEK/Z činnosti – inzerce a řešení dispozice
i interiérového zařízení (foto Josef Sudek, 1937)
– bytové poradny Krásné jizby Družstevní práce v letech 1936 a 1937.

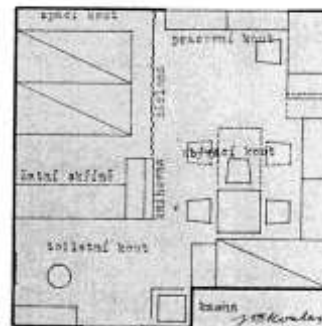

J. E. Koula bude tento měsíc (ve čtvrtek 5., 12., 19., 26. vždy od 4–6 hod. odpoledne) v KJ odpovídati na dotazy ustní

Zarizujete si nový byt?
Chcete, aby se Vaše obydlí tak přetvořilo, aby opravdu sloužilo dnešnímu člověku?
Doplňujete zařízení svého bytu, chcete, aby i Váš byt byl účelný a vlivný?

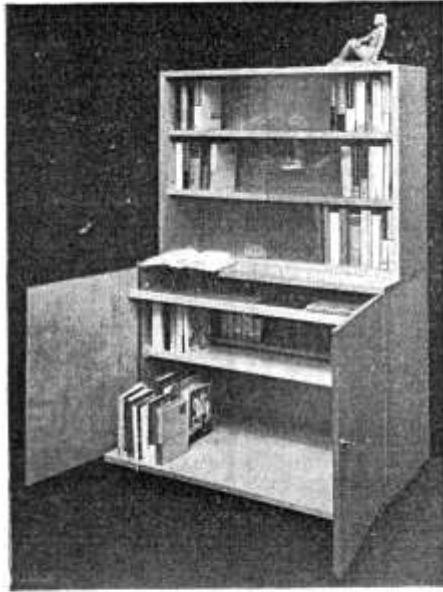
Bytová poradna KJ, kterou vede prof. Ing. arch. J. E. Koula, informuje členy dp bezplatně, nejde-li o složitá nebo obtížná řešení, písemně i ústně každé pondělí od 16-18 h v Krásné jízdě

Půdorys bytu družst. J. Š. čm. 126

10. 82. JEK/Typová knihovna dp 38 – nábytkový design, 1938.

J. E. Koula: Typová knihovna dp 38

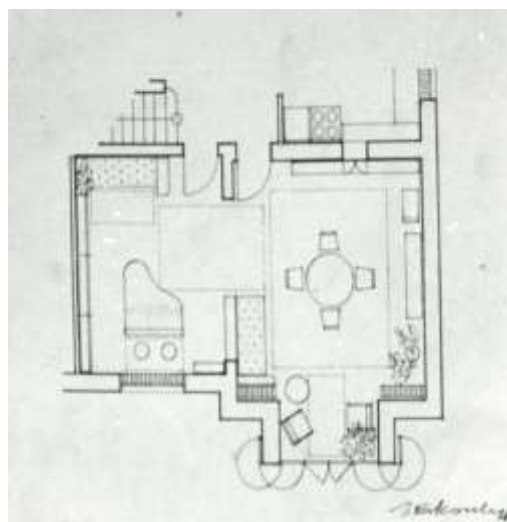
UŽ dlouho jsem se zabýval úlohou vyřešit solidní, promyšlenou a dokonale provedenou typovou

knihovnu. Z těchto úvah, pozorování a pokusů vplynula má knihovna DP 38. Je to dvoudílný kus nábytku, který může doplnit i jakékoli starší zařízení, i může se stát základem. A vpravdě je knihovna takový duchovní základ vzdělaného člověka, jako jim byla vždy.

Dnešní byty nejsou zpravidla tak rozsáhlé, abychom v nich mohli umístit skříně na knihy kdovíjak dlouhé a vysoké. Proto jsem zvolil rozměry typové knihovny DP tak, aby v poměrně malé skříně bylo lze umístit knih co nejvíce. Horní část jest opatřena posuvnými skly. Podle velikosti knih lze také posunovat desky nahoru i dolů. Dolní část, uzavřená plnými dveřmi, je tak široká, aby i knihy větších formátů mohly tam stát za sebou. Zadní řada je umístěna výš, aby byla vidět pro orientaci alespoň část hřbetů. Deska, na které stojí tato řada, je pevná. Přední řada je postavena na desce, kterou lze vysunout, aby byl snadný přístup k zadní řadě. Pro mapy a grafiku je myšlena plochá zásuvka pod plátem dolní části knihovny. Není snad typografického výrobku, který by nebylo lze účelně a přehledně umístit do naší knihovny.

10. 83. – 86. JEK/Rekonstrukce, úprava interiéru a interiérové zařízení v přízemí
rodinného domu v Bubenči, Praha 6, Slavíčková č. p. 153, stav 1938.

**10. 87. Jan Koula (st.), Vila Ivanka – rodinná vila v Bubenči,
Praha 6, Slavíčkova č. p. 153, postaveno 1896,
současný stav – březen 2017.**

**10. 88. Jan Koula (st.), rodinná vila v Bubenči,
interiérové zařízení jídelny, 1896.**

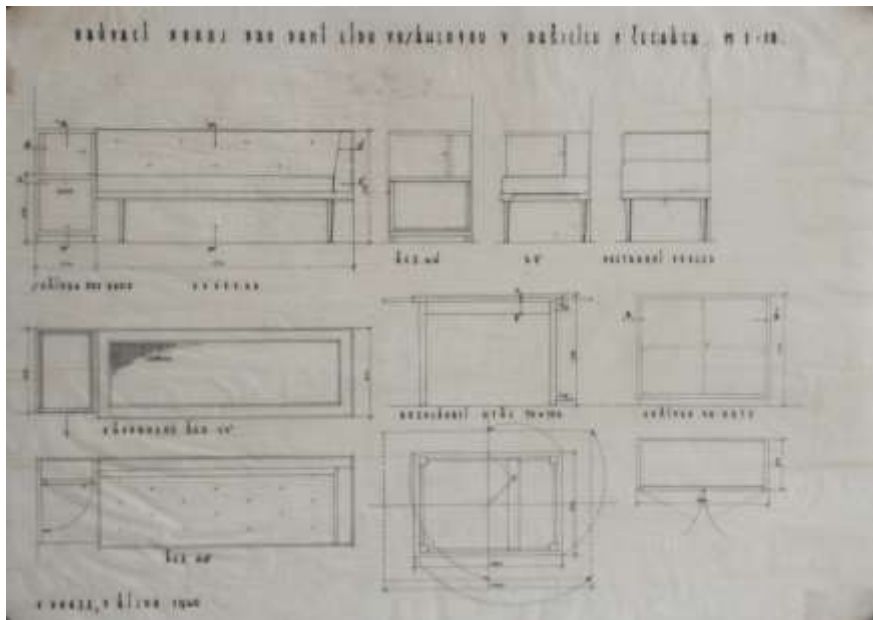
**10. 89. JEK/Rodinná vila v Bubenči,
interiérové zařízení jídelny, 1965.**

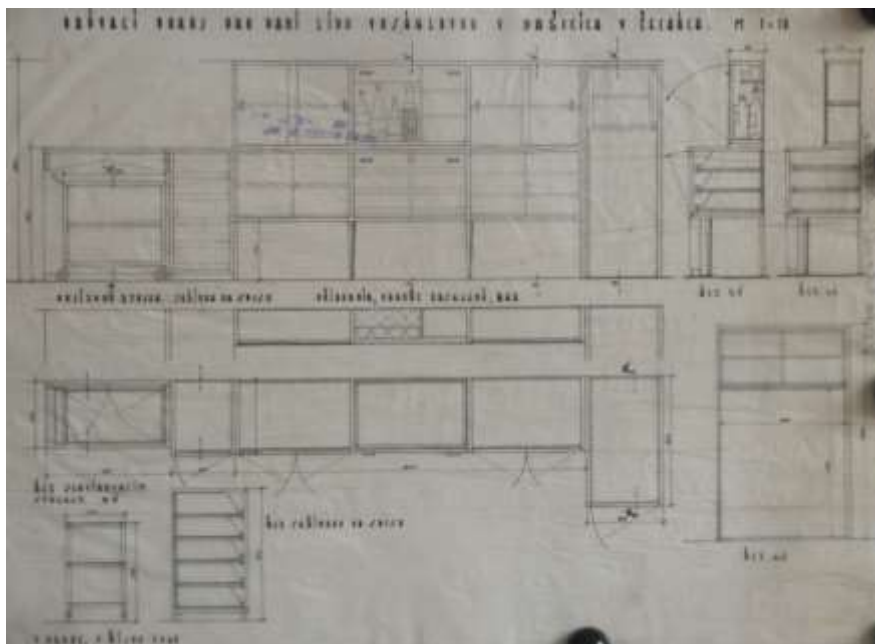
10. 90. – 92. JEK/Interiérové zařízení obytného pokoje
pro Zdirada Žáka z Brna, 1939–1940.

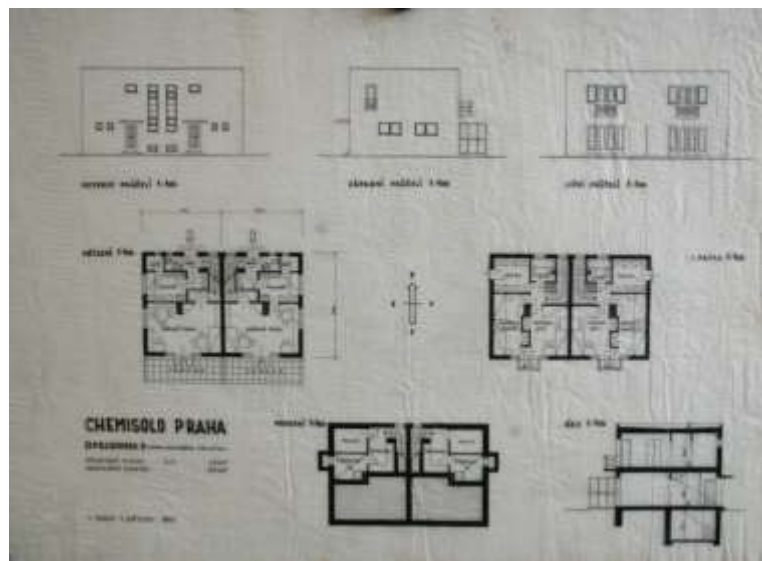
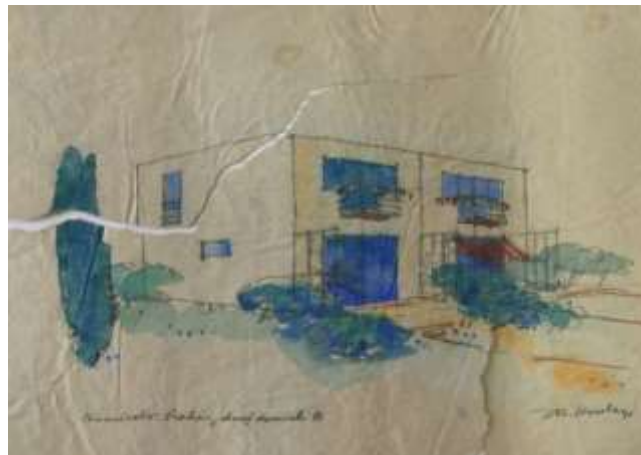
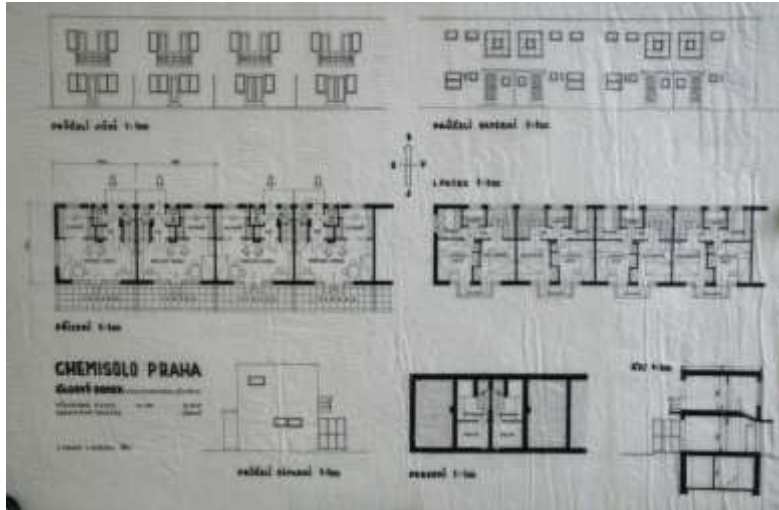

10. 93. – 94. JEK/Interiérové zařízení obývacího pokoje pro paní Lídu Vosáhlovou v Dašicích, 1940.

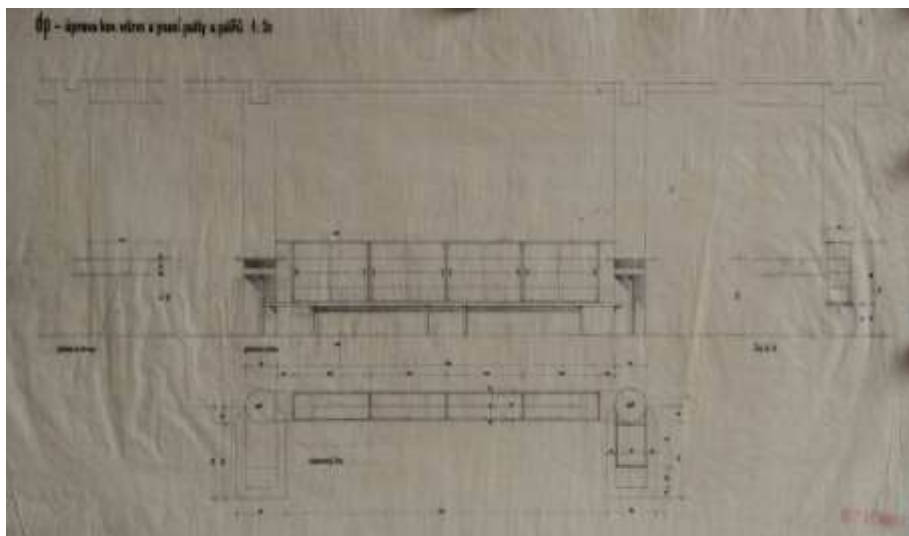
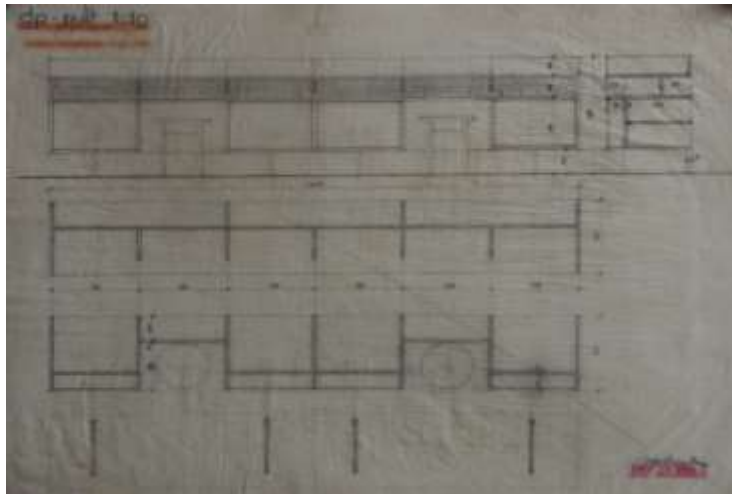

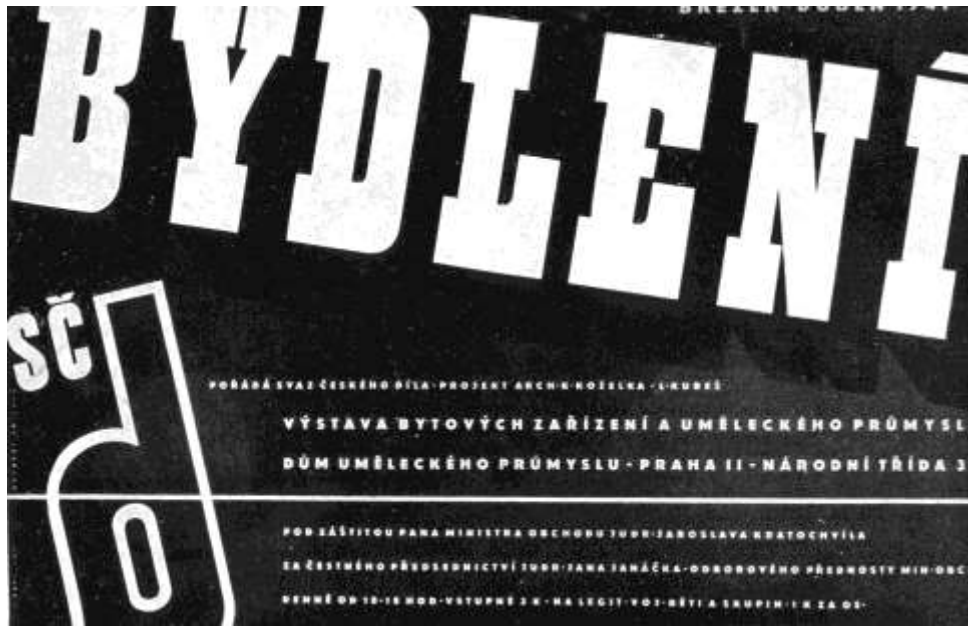
10. 95. – 97. JEK/Návrhy řadového domku a dvojdomku
pro Chemisolo Praha, pohledové a půdorysné studie
a kresebný koncept, 1941.

**10. 98. – 100. JEK/Adaptace a interiérové úpravy,
vč. vybavení prodejny Krásné jízby Družstevní práce
a pasáže Domu uměleckého průmyslu v Praze 1,
Národní třída 36, 1941.**

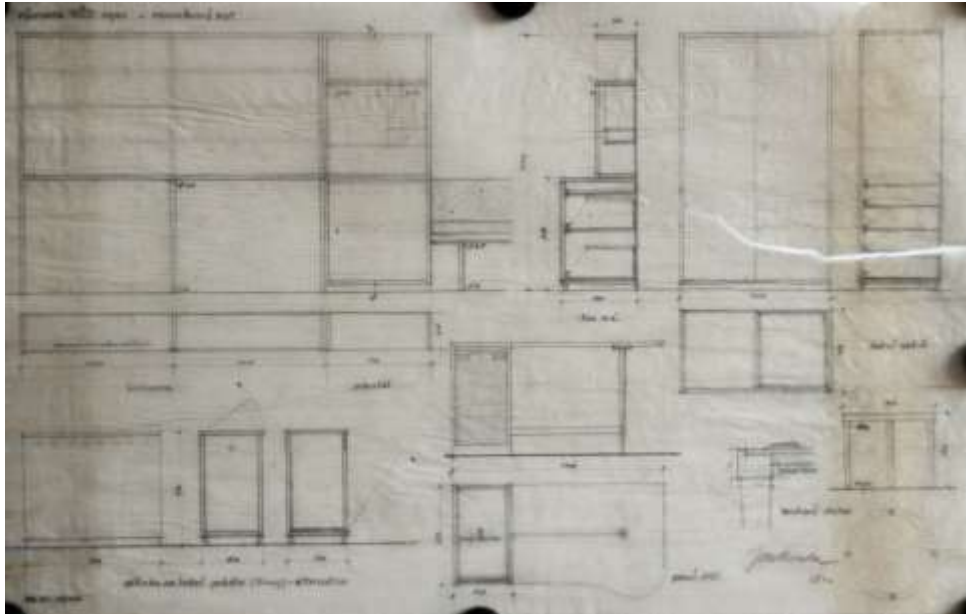

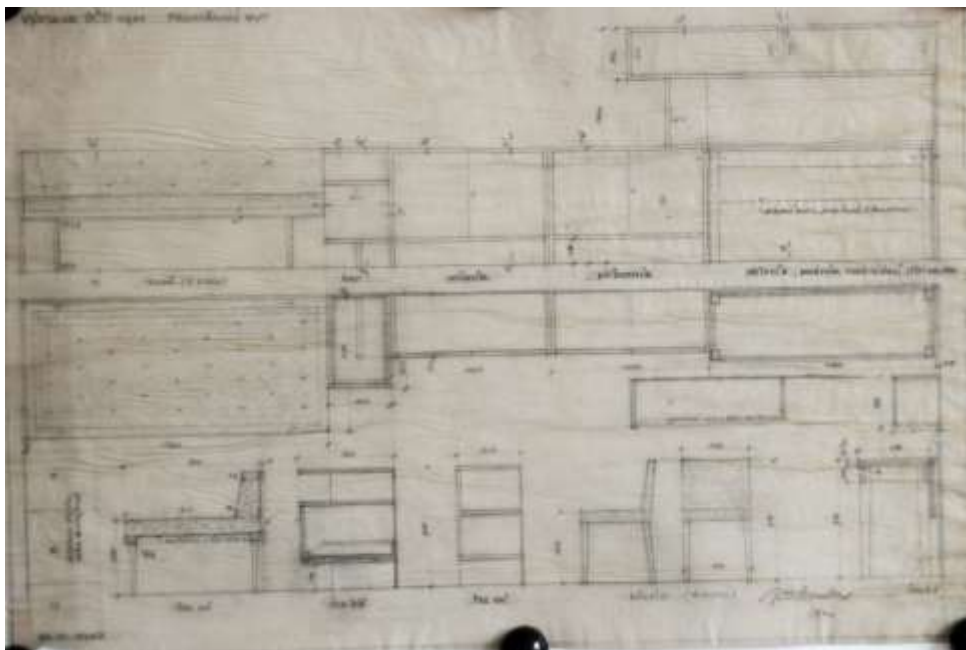
10. 101. Plakát výstavy Bydlení Svazu českého díla v Domě uměleckého průmyslu v Praze, Národní třída 36, autor Josef Kaplický, 1941.

10. 102. Pohled z galerie výstavní haly Domu uměleckého průmyslu na bytový koncept K. Koželky a L. Kubeše z výstavy Bydlení, 1941.

10. 103. – 104. JEK/Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt
– návrhy interiérového zařízení, 1941.

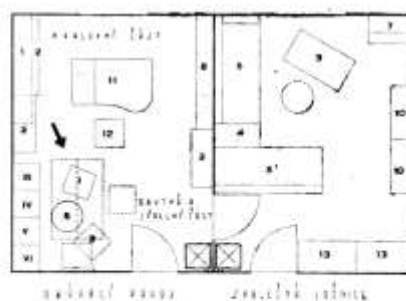
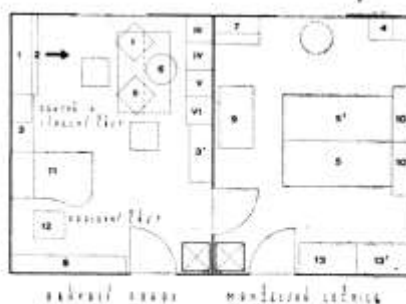
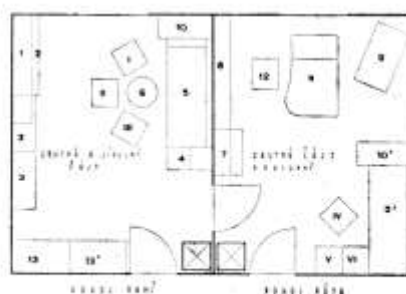
10. 105. – 106. JEK/Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt
– různá interiérová řešení, 1941.

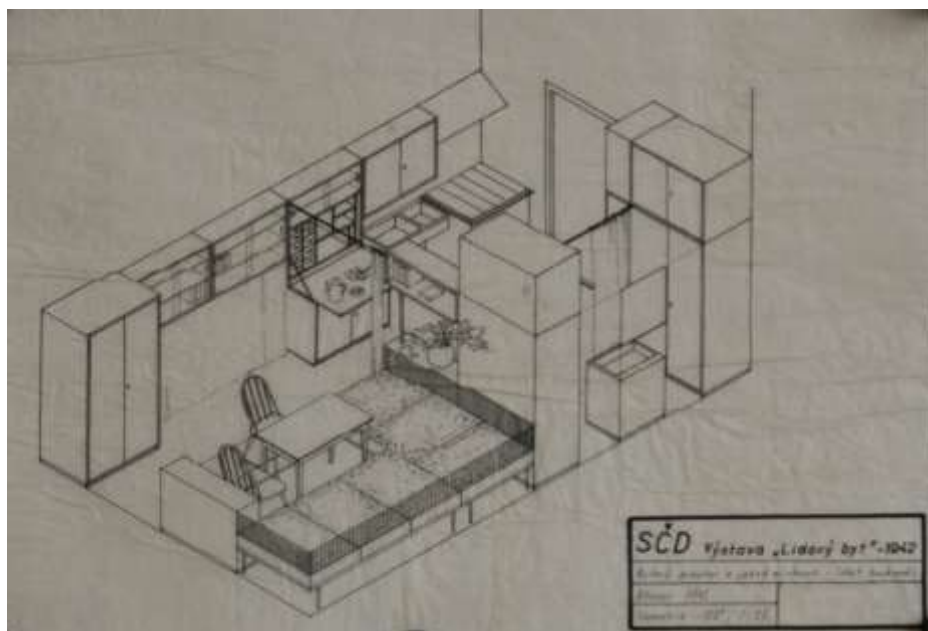
**10. 107. JEK/ Výstava SČD Bydlení – Proměnný byt
– různé sestavy nábytku pro byt o jedné a o dvou místnostech,
půdorysná schémata obou variant, 1941.**

1. skleník, 2. složený jídelní stůl, 3. příborník, 3' misník, 4. líkérník, 5. a 5' kauče, 6. kruhový stolek, 7. sekretář, 8. knihovna, 9. křeslo, 10. a 10' skřínky na ložní věci, 11. psací stůl, 12. křeslo k psacímu stolu, 13. a 13' šatní skříně, I, II, III, IV, V, VI židle k jídelnímu stolu.

JAN E. KOULA: Různé sestavy nábytku proměnného bytu pro byt o jedné a o dvou místnostech.

242-244

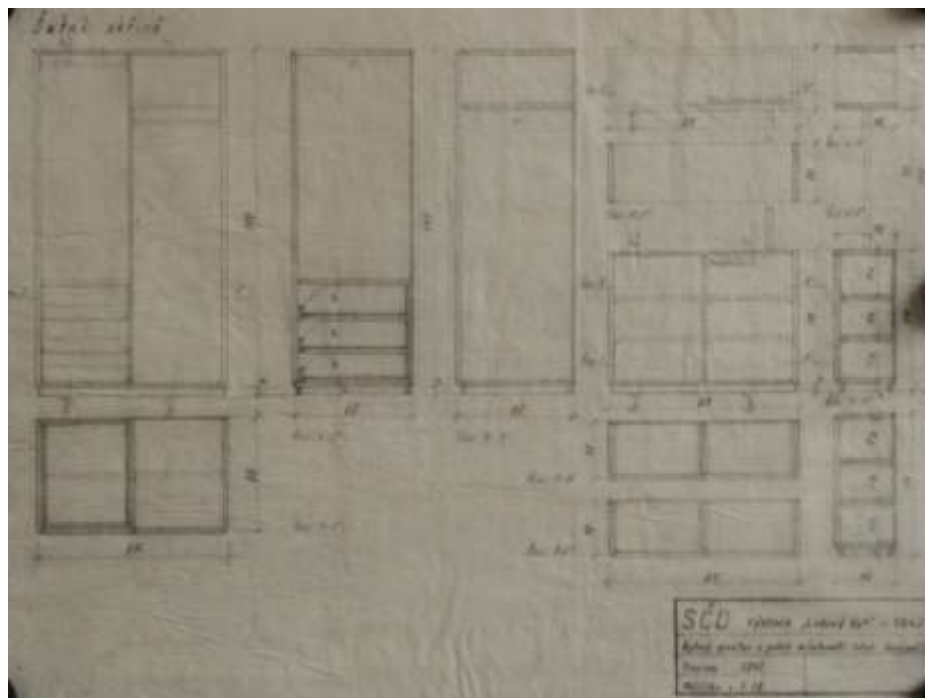

10. 108. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti
– geometrie dispozice, březen 1942.

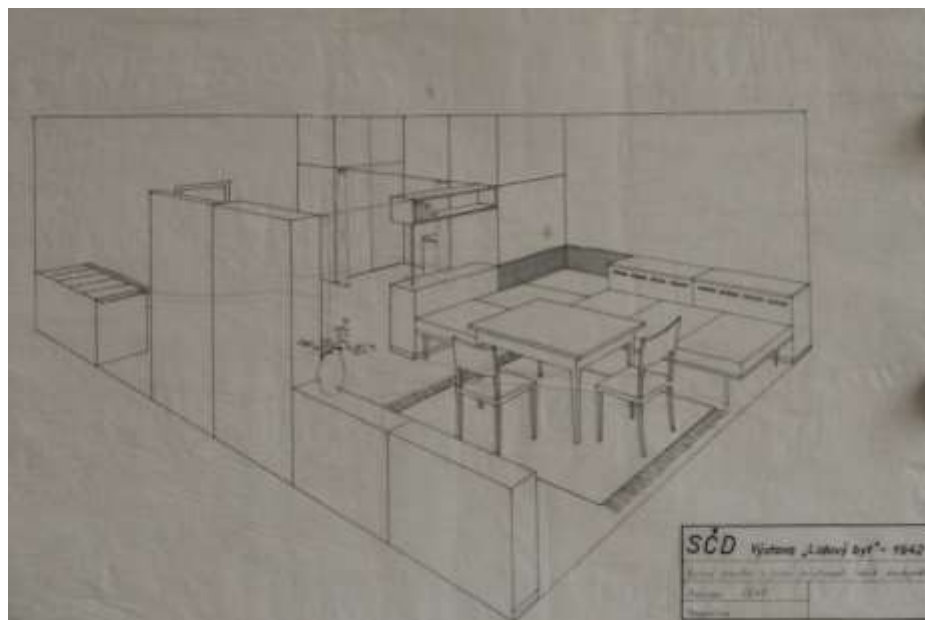
10. 109. Plakát výstavy Lidový byt Svazu českého díla
v Domě uměleckého průmyslu v Praze, tř. Viktoria 36/Národní třída 36,
autor Josef Grus, tisk 1942.

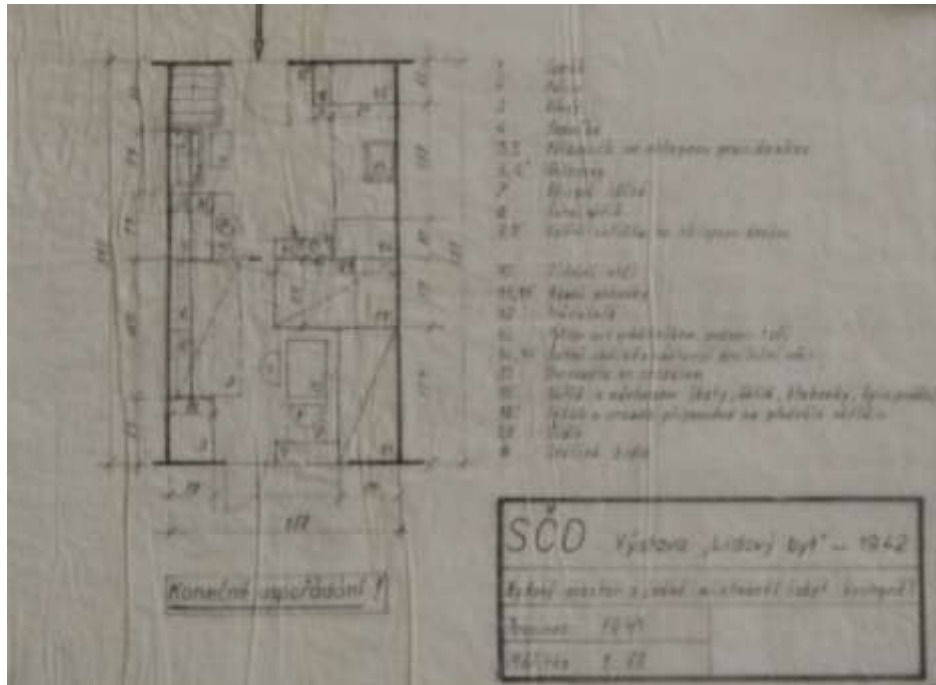

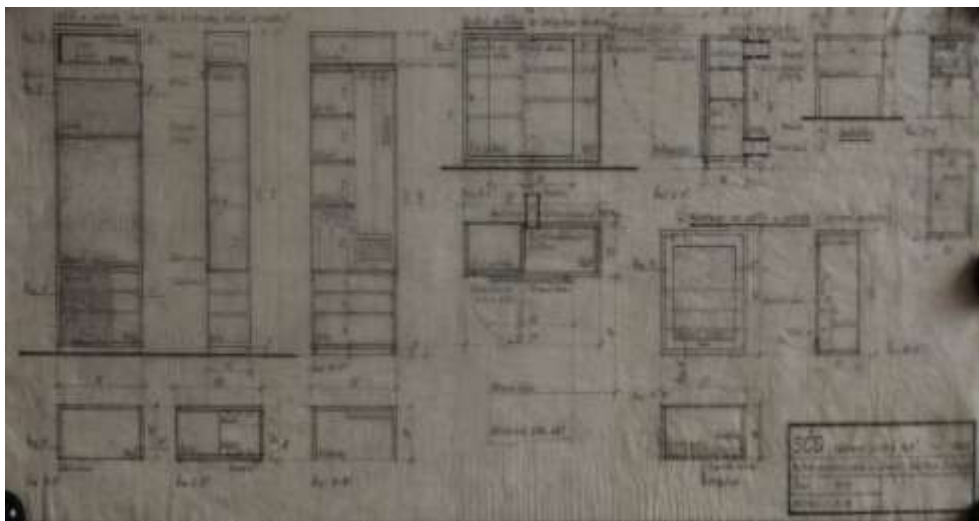

10. 110. – 111. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti – návrh šatní skříně a geometrie dispozice, prosinec 1941.

10. 112. – 113. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor o jedné místnosti – půdorys dispozice a návrhy nábytkového zařízení, prosinec 1941.

**10. 114. – 115. JEK/Výstava SČD Lidový byt – Bytový prostor
o jedné místnosti
ve starém domě pro dvě osoby s malým dítětem,
výstavní realizace autorského konceptu
v pražském Domě uměleckého průmyslu,
květen až červen 1942.**

Půdorys výstavy Svazu českého díla „Lidový byt“ v Praze.
 Půdorys přízemí: Byt č. 5 (J. Petrů), č. 7 (J. Kittrich—E. Kittlichová),
 č. 8 (K. Koželka), č. 9 (Ivan Nedoma), č. 10 (kollektiv Brno: J. Auermüller
 —J. Poláček—O. Osolsobě), č. 11 (Josef Grus).
 Půdorys galerie: Byt č. 3 (J. E. Koula), č. 4 (Jiří Štursa—Vlasta Štursová),
 č. 5 (Ladislav Žák).
 Č. 1 je výstava historického vývoje lidového bytu a nábytku (uspořádal O. Starý—J. E. Koula—L. Kubeš), č. 2 bytové doplňky (uspořádal K. Koželka).

10. 116. Půdorys výstavy SČD Lidový byt v pražském Domě uměleckého průmyslu, květen až červen 1942.

10. 117. Oznámení o [nevydané] publikaci z výstav SČD Bydlení (1941) a Lidový byt (1942), A. C. [ředitel SČD Adolf Cink] z časopisu Architektura IV, 1942, s. 200.

ZPRÁVY

DVĚ PUBLIKACE O BYDLENÍ

Svaz českého díla hodlá zužitkovat zkušenosti nabytých na svých výstavách „Bydlení“ v r. 1941 a „Lidový byt“ v r. 1942 v publikaci o bydlení.

Publikace nebudou však přímo vázány pouze na obsah těchto výstav, budou v nich též studie theoretické a vyvozené důsledky o nazírání na dobré bydlení. Poněvadž výstavy lišily se svým programem, tak také brožury budou obsahovat studie o bydlení individuálním a standartním. Redakcí těchto publikací pověřil Svaz prof. ing. arch. J. E. Koulu, který přizval k spolupráci autory uvedených výstav arch. K. Koželku a arch. L. Kubeše, ing. arch. V. Štursovou a ing. arch. J. Štursu. Jistě tato redakční skupina přizve pak k účasti na obsahu obou publikací další spolupracovníky na zmíněných výstavách i spolupracovníky na těchto nezúčastněné, avšak pracující v oboru dobrého bydlení.

Publikace bude řešena formou a obsahem tak, aby byla přístupna nejširším vrstvám čtenářů a bude zejména obsahovat nákresy, studie a fotografie bytových zařízení.

A. C.

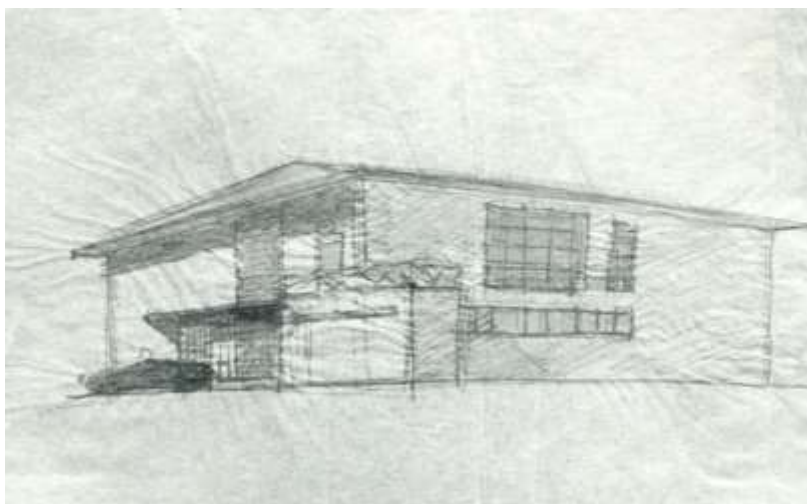
10. 118. JEK/Titulní stránka českého vydání stavebnicové příručky *Stavitel Eda*, Praha 1942.

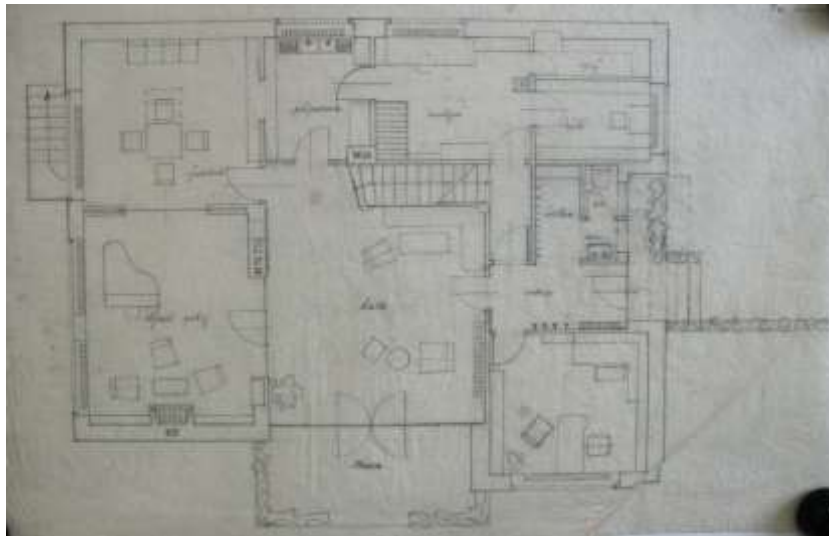
10. 119. – 120. JEK/Nákresy variant rodinného domku pro stavebnicovou příručku *Stavitel Eda*, Praha 1942.

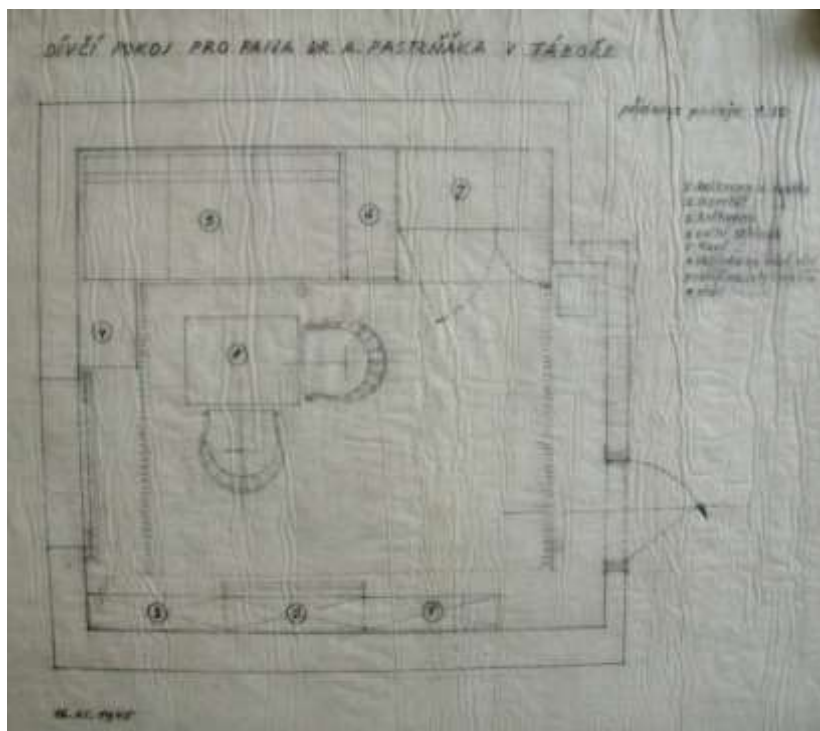

10. 122. – 124. JEK/Skici různých variant rodinného domu
pro dr. A. Pastrňáka z Tábora, 1944–1945.

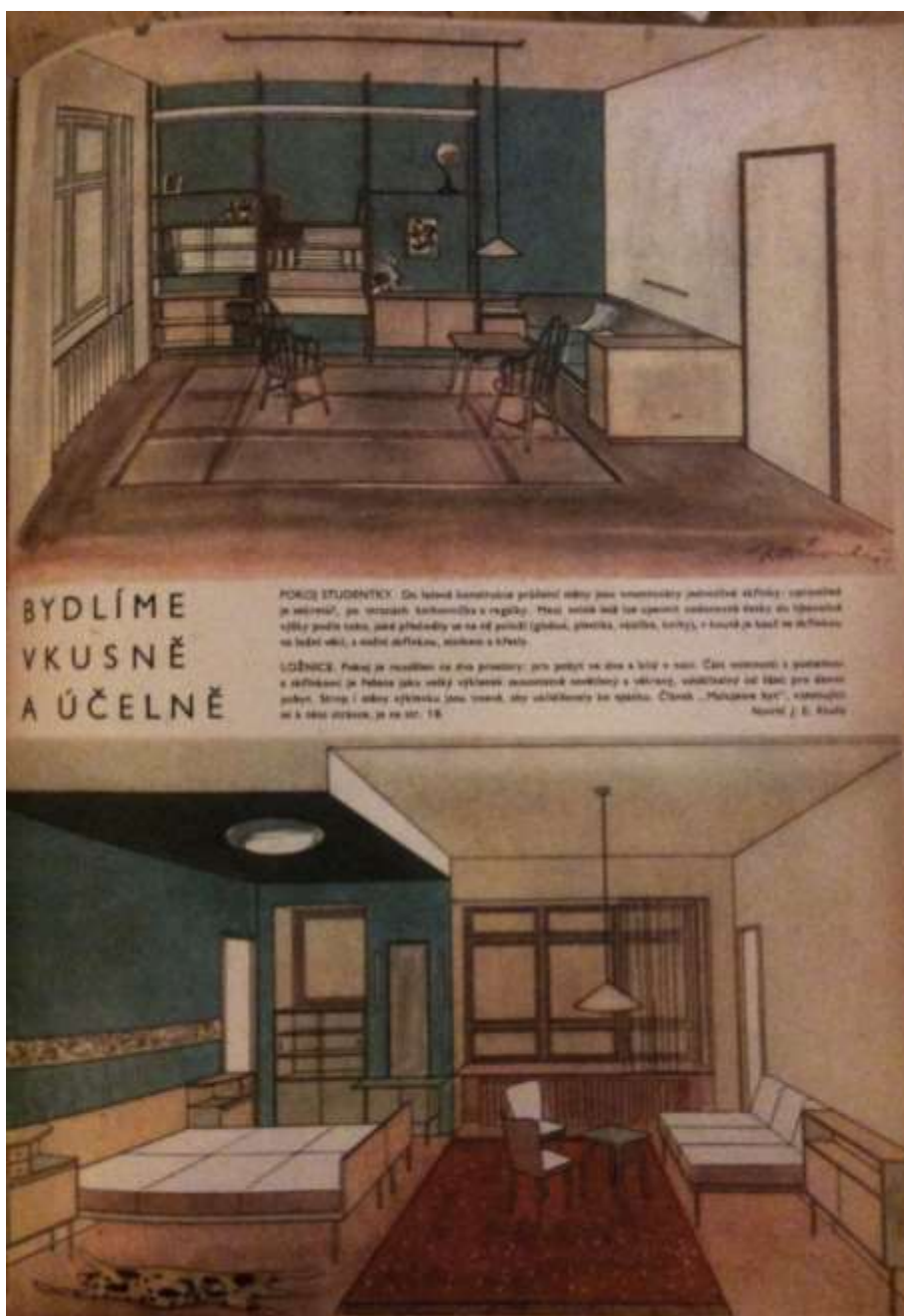

10. 125. – 126. JEK/Půdorysné návrhy, dispozice a detail půdorysu
 dívčího pokoje rodinného domu
 pro dr. A. Pastrňáka z Tábora, 1944–1945.

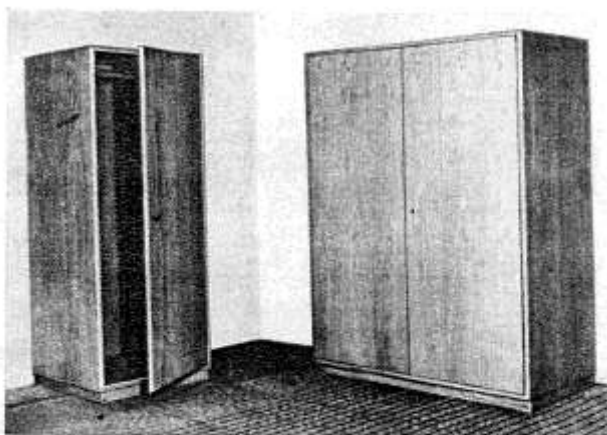

10. 127. JEK/Časopisecké ilustrace s poznámkami – původní návrhy
interiérového řešení nerealizovaného projektu rodinného domu
dr. A. Pastrňáka z Tábora z let 1944 a 1945,
uplatněné v časopise Milena z roku 1948.

**10. 128. Skříně podle návrhů arch. J. E. Kouly z časopisu *Panorama*
(tehdy Českého fondu výtvarných umělců),
prosinec 1955, č. 4, s. 12.**

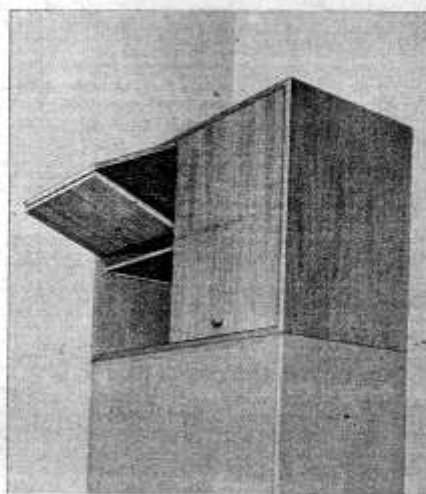
Skříně jednodveřová – šatník – 09-161. Výška 155 cm, hloubka 58 cm, šířka 60 cm. Cena ve světlém nebo tmavém dubu Kčs 717,-.

Skříně dvoudveřová – 09-160. Výška 155 cm, hloubka 58 cm, šířka 120 cm. Cena ve světlém nebo tmavém dubu Kčs 836,-.

Vložka do skříně – 09-162. Výška 53 cm, šířka 62 cm, hloubka 50 cm. Cena 104,- Kčs.

**Skříně podle návrhů
arch. J. E. Kouly**

Nástavec na dvoudveřovou skříně – 09-156. Výška 80 cm, hloubka 58 cm, šířka 120 cm. Cena ve světlém nebo tmavém dubu Kčs 522,-.

Nástavec na jednodveřovou skříně – 09-168. Cena ve světlém nebo tmavém dubu Kčs 399,-.

10. 129. Slavnostní předání diplomů absolventům SVŠT v Bratislavě – Jan E. Koula, čtvrtý zleva (děkan SVŠT v letech 1949 – 1950), 1949.

10. 130. Jan E. Koula v době výzkumů a zaměřování lidové architektury a stavitelství na Slovensku, 1951.

10. 131. Vernisáž výstavy Jana E. Kouly na Stavební fakultě SVŠT, nyní STU v Bratislavě, 1961.

**10. 132. – 134. JEK/Výtvarné přesahy:
z Koulových výstav v Praze (1944) a Bratislavě (1952).**

10. 132. Ždiar, malba temperou, 1936.

10. 133. Ždiar, lavírovaná kresba, 1936.

10. 134. Seč u Brandýsa, malba temperou, 1943.

**10. 135. – 137. JEK/Výtvarné přesahy: z výzkumů
a zaměřování lidové architektury a stavitelství na Slovensku,
50. – 60. léta 20. století.**

10. 135. *Torysky*, malba temperou, 1952.

10. 136. *Nová Bystrica*, malba temperou, 1957.

10. 137. *Záhorská Bystrica*, malba temperou, 1960.

**10. 138. – 140. JEK/Výtvarné přesahy: z dovolených
a studijních pobytů, 30. – 50. léta 20. století.**

10. 138. *Hvar*, akvarel, 1934.

**10. 139. JEK/Modrý důl v Krkonoších,
foto Zina Koulová, 1943.**

10. 140. *Mykonos*, malba temperou, 1958.

**10. 141. JEK/Náhrobek pro rodinu Fillipi
na hřbitově v Nymburku, 1938.**

**10. 142. JEK/Náhrobek pro Jiřího Ortena (Ohrensteina)
v Praze na Novém židovském hřbitově na Olšanech, 1958.**

10. 143. JEK/Oznámení děkanátu Fakulty architektury a pozemního stavitelství (FAPS)
SVŠT, nyní STU v Bratislavě o vytížení a účastech
v komisích – pro posuzování uměleckých děl pro EXPO Brusel 1958,
pro posuzování nábytku a nábytkového zařízení i účast při státních zkouškách
na FAPS v Brně (ve dnech 17. 1. – 22. 1. 1958), z 16. 1. 1958.

Prof. Ing. arch. Jan E. Koula
S.V.Š.T.
Bratislava.

Súdr.
dekanátu Fakulty architektúry a pozem stav.
S.V.Š.T.
Bratislava.

Praha ,16.1.1958.

Oznamujem pre Vašu evidenciu, že som bol vymenovaný ministrom
školstva a kultúry s. Dr Fr. Kahudom členom komisie MŠK " pro posuzová-
ní uměleckých děl určených pro čl. expozici na Světové výstavě Brusel
1958." - predsedom komisie, ktorá sa už stretla, bol vymenovaný l. nám.
s. Dr Karol Bedrna. / Čj. 40.270/57 - G/1/.

Ďalej oznamujem, že zostávam členom ustanovizny " Stála komise pro
posuzování nábytku a bytového zařízení", celoštátnej inštitúcie, ktorá bo-
la pre rok 1957 vymenovaná ministrom vnút. obchodu s. Krajčírom a min.
spotr. priemyslu s. Macháčovou. Rektorát SVŠT bol minulého roku o tom u-
povedomený sekretariátom komisie. - V piatok dňa 17.t.m. bude komisia
spolu s textilnou komisiou hore uvedených ministerstiev preverovať byto-
vý textil vo Vratislaviciach pri Liberci. V pondelok 20 t.m. v Prahe hod-
notiť vývojové typy nábytku z tvorby n.p. Družba ,Bratislava.

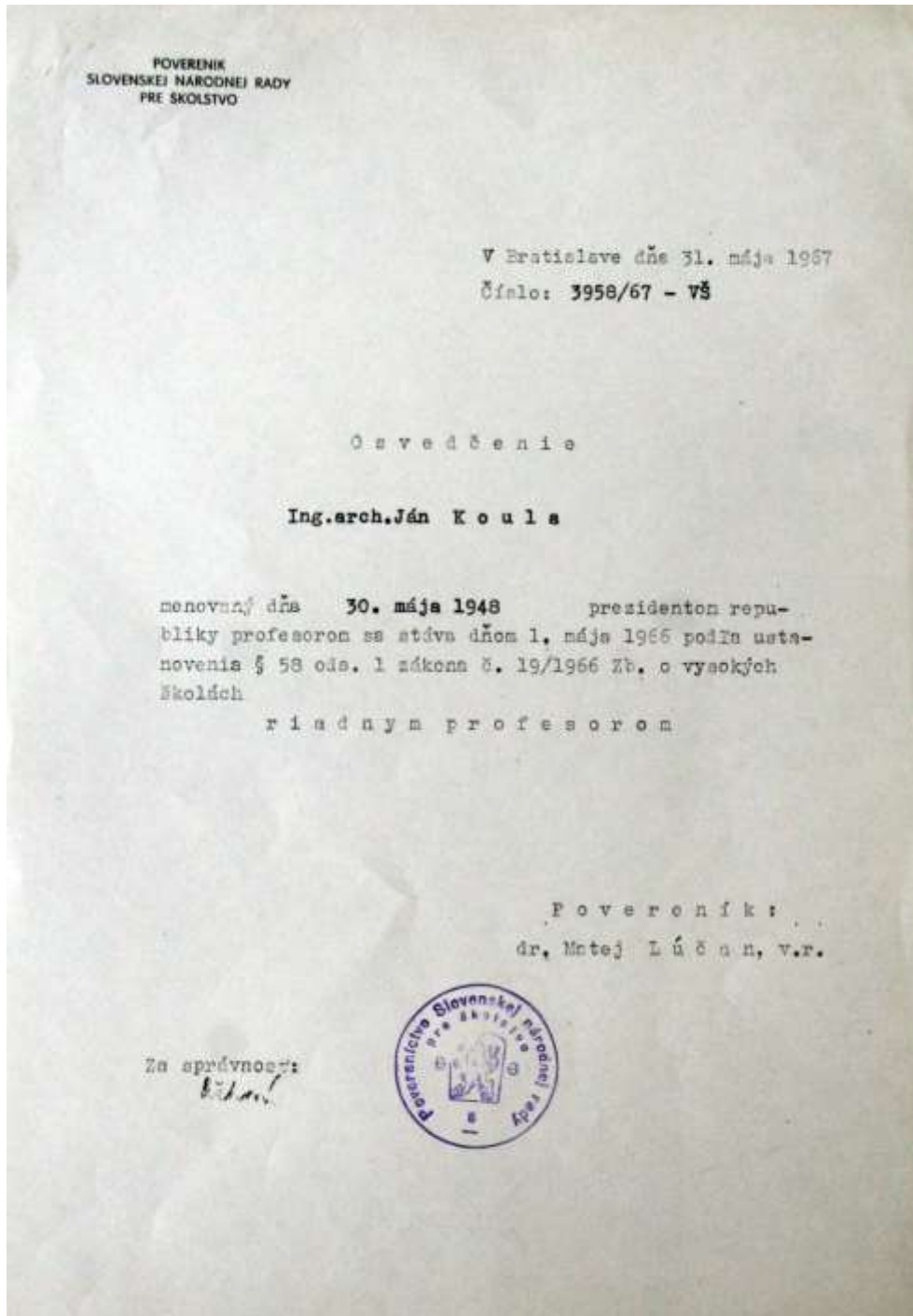
V útorok a stredu ,21. a 22. t.m. budem v Brne na FAPS spolu so s.
Hruškom zastupovať FAPS -SVŠT pri štátnych skúškach.

Som so súdružským pozdravom :

Jan E. Koula
Bedrna
Karol Bedrna

10. 144. Osvědčení Jana (E.) Kouly o jmenování řádným profesorem
dnem 30. května 1948, Povereníctvo Slovenskej národnej rady,
Bratislava 31. 5. 1967.

10. 145. JEK/Limitní sinusoida architektury
 (umělec – architekt – vědec),
 náčrt schématu z konce 60. let 20. století.

